

“Ἔγώ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
πνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

Ἔτος 108ον | Ὀκτώβριος 2018 | 4327

ΠΙΣΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ

Η ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, ἡ ἀβεβαιότητα, ἡ ἀνησυχία τὸ χαρακτηριστικὸ τῶν ἡμερῶν μας. Ἀσφαλιστικὰ ταμεῖα, ἀσφάλειες ζωῆς, ὑγείας, πόρτες ἀσφαλείας καὶ τόσα ἄλλα ἔχουν μπεῖ γιὰ καλὰ στὴ ζωὴ μας. Ὁ καθένας μας ἀναζητᾷ τὴν ἀσφάλεια, τὴν ἐμπιστοσύνη, τὴ βεβαιότητα. Ζητᾷ σπινθήματα γιὰ τὴ ζωὴ του, γιὰ τὴν ὑγεία του, γιὰ τὸ μέλλον του, γιὰ τὴν οἰκογένειά του.

Βασικὸς ὁ ρόλος τῆς ἐμπιστοσύνης στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ. Βίος ἀβίωτος θὰ γινόταν ὁ κόσμος μας χωρὶς αὐτή. Εἶναι τρομερὸ καὶ ἐξουθενωτικὸ, γιὰ τὴν οἰκογένεια, τὴν κοινωνία, γιὰ τὴν ψυχοσωματικὴ ἰσορροπία, ἡ ἀπουσία τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ ἡ κυριαρχία τῆς ἀνασφάλειας. Ἡ ἐμπιστοσύνη εἶναι δύναμη καὶ παράγει δύναμη. Μὲ αὐτὴ ἀντιμετωπίζονται καὶ οἱ πιὸ δύσκολες καταστάσεις.

Ἀλλὰ ἂν οἱ ἄνθρωποι, ἔστω καὶ ἂν θέλουν, πολλὰ φορὲς δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ μᾶς βοηθήσουν, ὅμως ὑπάρχει ὁ Ἕνας, ὁ Πιστὸς καὶ ἀδιάψευστος στοὺς αἰῶνες. «Πιστὸς ὁ Θεός» θὰ διακηρύξει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Εἶναι ἀξιόπιστος ὁ Θεὸς καὶ τηρεῖ ὅλες τὶς ὑποσχέσεις Του καὶ γι' αὐτὸ ὁ καθένας μας πρέπει νὰ βασίζεται χωρὶς δισταγμὸ σ' Αὐτόν. Ἐπομένως δὲν χωράει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ ὅ,τι μᾶς εἶπε καὶ μᾶς ὑποσχέθηκε.

Τὸ εἶπε ὁ Θεός; Θὰ γίνεῖ. Μᾶς βεβαίωσε ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει καὶ δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψει ποτέ; Θὰ τὸ πραγματοποιήσει ὅπωςδήποτε. Εἶπε πὼς καὶ ἂν ἀκόμα, τὸ τόσο ἀφύσικο καὶ διάστροφο, μιὰ μπτέρα ἀρνηθεῖ καὶ ἐγκαταλείψει τὰ παιδιά της, ὅμως Ἐκεῖνος ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἐγκαταλείψει. Μᾶς βεβαίωσε, ὅτι θὰ εἶναι μαζί μας γιὰ πάντα «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη' 20). Αὐτὸ σημαίνει καὶ πρέπει νὰ γίνεῖ ἀπόλυτη πεποίθησή μας, πὼς ἔτσι θὰ συμβεῖ. Ἡ ὑπόσχεσή Του θὰ πραγματοποιηθεῖ. Καμιά ἀμφιβολία.

Δοκιμαζόμαστε στὸ καμίνι τοῦ πόνου. Ἀλλεπάλληλες οἱ θλίψεις μᾶς ἐπισκέπτονται. Σκοτεινιάζει ὁ οὐρανὸς τῆς ψυχῆς μας καὶ χάνεται ὁ ἥλιος τῆς αἰσιοδοξίας μας. Οἱ δοκιμασίαι φαίνονται πιὸ ἰσχυρὲς ἀπὸ τὴν ἀντοχή μας καὶ αἰσθανόμαστε τὰ γόνατά μας νὰ λυγίζουν ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς ἀνεργίας, τὶς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν, τὶς οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις. Καὶ μαζί μὲ τὸν πολυδοκιμασμένο βασιλιὰ Δαβὶδ ἐπαναλαμβάνουμε τὸ «στενά μοι πάντοθεν σφόδρα» (Β' Βασιλ. κδ' 14). Ἡ ἀμφιβολία εἰσορμᾷ, μαζί καὶ ἡ ὀλιγοπιστία. Θὰ τὰ βγάλουμε πέρα;

Ναί, μᾶς ἀπαντᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Πῶς;

«Πιστὸς ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἑάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν» (Α' Κορινθ. ι' 13). Νομίζετε, μᾶς λέει, πὼς οἱ δυσκολίες εἶναι παραπάνω ἀπὸ τὶς δυνάμεις σας; Ὁχι. Ἰσχυρὲς μπορεῖ νὰ εἶναι, ἀλλὰ ὄχι ἰσχυρότερες ἀπὸ σᾶς. Εἶναι στὰ μέτρα σας, σύμφωνα μὲ τὴν ἀντοχή σας, μὲ τὶς δυνάμεις ποὺ σᾶς προσφέρει ὁ Θεός.

Ἐπιτρέπει τὸν πειρασμὸ. Ἀφήνει τὴ δοκιμασία τόσο ὅσο χρειάζεται γιὰ τὴν ἀσκηση στὴν ἀρετή, γιὰ τὴν γυμνασία τῆς ψυχῆς, γιὰ τὴν πνευματικὴ μας ὠφέλεια. Καὶ στὴν κατάλληλη στιγμή θὰ τὴν σταματήσει. Εἶναι δυνατὸν ἕνας πατέρας στοργικὸς νὰ φορτώσει στὸ παιδί του φορτίο μεγαλύτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις του; Ἀσφαλῶς ὄχι. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀδιανόητο θὰ τὸ κάνει ὁ Πανάγαθος Πατέρας μας ὁ Θεός;

Ποιὸς μᾶς τὰ βεβαιώνει ὅλα αὐτά; Τὸ ἀδιάψευστο τοῦ Θεοῦ, ἡ πιστότητα Του. Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ἐγγύηση. «Πιστὸς ὁ Θεός». Μὲ αὐτὴ τὴ βεβαιότητα ἔζησαν καὶ μεγαλούργησαν ὅλες οἱ ἅγιες μορφὲς τῆς Παλαιᾶς καὶ

Νομίζετε πὼς οἱ δυσκολίες εἶναι παραπάνω ἀπὸ τὶς δυνάμεις σας; Ὁχι. Εἶναι στὰ μέτρα σας, σύμφωνα μὲ τὴν ἀντοχή σας, μὲ τὶς δυνάμεις ποὺ σᾶς προσφέρει ὁ Θεός.

Καινῆς Διαθήκης. Ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ, τὸν Μωυσῆ καὶ τὸν Δαβὶδ, τοὺς ἀγίους Ἀποστόλους καὶ ὅλους τοὺς ἀγίους, παλαιοὺς καὶ σύγχρονους. Ἐκεῖ ὅλοι στήριξαν τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τους. «Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα» (Ψαλμὸς ι' 1) ἐπαναλάμβαναν. Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸ τους, ἡ δύναμή τους. Στὴν πιστότητα τοῦ Θεοῦ ἀκουμποῦσαν μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τὶς δυσκολίες τους, τὰ προβλήματα τους, τὰ σχέδιά τους, τὰ πάντα. Καὶ δὲν διαψεύσθηκαν. Σ' αὐτὴ τὴν πιστότητα τοῦ Θεοῦ ἄς στηρίξουμε καὶ μεῖς τὴ ζωὴ μας ὀλόκληρη, γιὰ νὰ εἶναι γερὴ καὶ ἀσάλευτη.

«Πιστὸς, λοιπόν, ὁ Θεός». Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀκλόνητη πίστη πρέπει νὰ ἐργαστοῦμε. Τὸ ζητᾷ ἡ ἐποχή μας γιὰ τὸν ἐπανευαγγελισμὸ τοῦ λαοῦ μας. Τὸ ἀπαιτεῖ ὁ πολυδοκιμασμένος αὐτὸς λαός. Καὶ τοῦ τὸ ὀφείλουμε. Ἄς μὴν τὸν διαψεύσουμε. Καὶ δὲν θὰ τὸν διαψεύσουμε, ἂν ἀπὸ τὴν καρδιά μας ἀναβλύζει διαρκῶς: Κύριε, «πρόσθετε ἡμῖν πίστιν».

ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

«Ο πύργος... ό άπόρθητος»

Τόν Μακεδόνα Άγιο Δημήτριο τιμοῦμε καί τήν άπελευθέρωση τῆς Θεσσαλονίκης θυμόμαστε, τήν ἴδια μέρα, στίς 26 Ὀκτωβρίου. Καί σέ δυό ἡμέρες, στίς 28, γιορτάζουμε τόν ξεσηκωμό καί τίς νίκες τοῦ Σαράντα.

Συμπυκνωμένες μνημές, τήν μνήμη μας ἄς κεντρίσουν καί τίς καρδιές μας ἄς δονήσουν. Ἐθνικό καί πνευματικό παλμό ἄς ζήσουμε. Οἱ δύσκολες ἡμέρες, πού τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων περνάει, τὸ ζητοῦν. Κάτι περισσότερο: τὸ απαιτοῦν!

Ναί τὸ απαιτοῦν ἀπὸ ὅλους μας: ἡγεσία καί λαό!

Ὁ ἅγιος Δημήτριος γεννήθηκε περὶ τὸ 280 μ.Χ. Καταγόταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, πού τοῦ ἔδωσε χριστιανικὴ διαπαιδαγώγηση. Διαπαιδαγώγηση, πού τὸν ἀνέδειξε ἕνα νέο γεμᾶτο ἠθικᾶ προσόντα καί σπάνιες ἀρετές. Ἀρετὲς πού «ἠμιλλῶντο»

Ὁ ἅγιος Δημήτριος ὑπῆρξε γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς «χορηγὸς ἀγαθῶν», «παντοίων ἰατρὸς νοσημάτων». Ὁ ἅγιος ὑπῆρξε ἰδιαίτερα γιὰ τὴν πατρίδα του, τὴν Θεσσαλονίκη, «ὁ μόνος ἀκριβῆς φρουρός», «ὁ φύλαξ ἄϋπνος», «ὁ πύργος Θεσσαλονίκης ὁ ἀπόρθητος».

μὲ τὰ φυσικὰ του προσόντα. Ὁ Δημήτριος ἦταν «χαρίεις τὴν μορφήν, ψυχὴν δὲ χαριέστερος· ἠδὺς τὸ φθέγμα, τὸν τρόπον ἠδύτερος» (γλυκὺς στὸν λόγο, στὸ ἦθος ὁ γλυκύτερος).

Ὁ ἅγιος Δημήτριος νέος ἀκόμα ἀνέβηκε στὰ ἀνώτερα ἀξιώματα. Ἐγίνε ἀνθύπατος.

Πολλὲς φορές τὰ ἀξιώματα φέρνουν ἐγωισμό καί ἀλαζονεία. Κάνουν τὸν ἄνθρωπο ἀτομιστή, ἰδιοτελεῖ, χωρὶς ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἄλλους. Στὴν περίπτωσι ὅμως τοῦ νεαροῦ Ἀνθύπατου συνέβη τὸ τελείως ἀντίθετο. Τὸ ἀξίωμα τοῦ τόνωσε τὴν ἀγάπη στοὺς ἄλλους, τὸν ἔκανε πιὸ φλογερὸ στὸν ἱεραποστολικό του ζῆλο. Ἡ βαθιὰ του πίστι στὸν Χριστὸ τὸν ἀνέδειξε κήρυκα καί διδάσκαλο τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας. Ἀξίωμα πού τὸ πῆρε ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀπὸ αὐτοκράτορες ἢ μεγιστάνες, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Δὲν κάνει ἢ πολυμαθεία τὸν κήρυκα τῶν ἀληθειῶν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ καθαρὸτητα τῆς καρδιᾶς, ἡ ταπεινοσύνη καί ὁ θεῖος ζῆλος.

Θερμοουργός, φλογερὸς τῆς πίστεως διαγγελέας ἦταν ὁ ἅγιος Δημήτριος. Ἡ θεία φωτιὰ ἔκαιγε τὴν καρδιά του. Πόθος καί παλμός του ἦταν νὰ μεταδώσει καί στοὺς γύρω του τὸ ζωοποιὸ φῶς τοῦ Θεοῦ. Δίδασκε τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ στὴ Χαλκευτικὴ

Στοά. Καί μάλιστα ἤθελε οἱ νέοι νὰ γνωρίσουν τὸν ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης, τὸν Χριστό. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ σχημάτισε ἕναν κύκλο νέων, πού ἀσχολοῦνταν μὲ τὴν μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Σ' αὐτοὺς ἀνέπτυσε τίς θεῖες ἀλήθειες, κατέρριπτε τὰ ψεύδη τῆς εἰδωλολατρίας, τοὺς παρακίνοῦσε σὲ μιὰ ἀνώτερη, εὐγενικὴ, ἱερὴ ζωὴ, στὴν ζωὴ πού χαράσσει ὁ Ἐσταυρωμένος.

Ἐκεῖ, ἐνῶ δίδασκε, οἱ στρατιῶτες τοῦ Διοκλητιανοῦ τὸν ἔπιασαν. Τὸν ὀδήγησαν στὸν αὐτοκρά-

τορα, ὅπου μὲ θάρρος τοῦ εἶπε: «Ἀρνοῦμαι, βασιλεῦ, νὰ προδώσω τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ μου, ἢ ὅποια ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἠθικὴν δύναμιν ἐξαγνίζει τὰς προαιρέσεις, προάγει τὴν δικαιοσύνην καί τὴν ἀνταπάρνησιν...»

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὀργανώθηκαν ἀθλητικοὶ ἀγῶνες στὸ στάδιο τῆς Θεσσαλονίκης. Στὴν διάρκειά τους ὁ μαθητὴς τοῦ Δημητρίου, ὁ Νέστορας, σὸν τὸν Δαυῖδ, φωνάζοντας «ὁ Θεὸς τοῦ Δημητρίου βοήθει μοι», ἔπληξε θανάσιμα τὸν γίγαντα Λυαῖο, πού ἔπεσε πῶμα ἄδοξο καί βαρὺ. Μίσος ἄγριο ξέσπασε ἐναντίον τοῦ Νέστορα, πού ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ ξίφος σκληρῶν στρατιωτῶν ὡς μάρτυρας Χριστοῦ.

Δὲν ἀρκέστηκαν ὅμως ὡς ἐδῶ, οἱ φανατικοὶ τῶν εἰδώλων ὀπαδοί. Τὴν νίκη τοῦ χριστιανοῦ Νέστορα θεώρησαν νίκη τοῦ Δημητρίου. Καί μὲ γυμνὰ τὰ σπαθιά ὄρμησαν στὴ φυλακὴ του. Καί ἐκεῖ τὸν μεγάλο δάσκαλο καί ἀτρόμητο ἀγωνιστὴ τῆς πίστεως μὲ τίς λόγχες τους τὸν θανάτωσαν. Θάνατο σκληρὸ ὑπέμεινε ὁ ἅγιος Δημήτριος, θάνατο ὅμως πού στὸν θρίαμβο τὸν ὀδήγησε. Ὁ τάφος του μεταβλήθηκε σὲ πηγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία μῦρο ἀναβλύζει, γι' αὐτὸ καί Μυροβλήτης ὀνομάζεται.

Ὁ ἅγιος Δημήτριος ὑπῆρξε γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς «χορηγὸς ἀγαθῶν», «παντοίων ἰατρὸς νοσημάτων». Ὁ ἅγιος ὑπῆρξε ἰδιαίτερα γιὰ τὴν πατρίδα του, τὴν Θεσσαλονίκη, «ὁ μόνος ἀκριβῆς φρουρός», «ὁ φύλαξ ἄϋπνος», «ὁ πύργος Θεσσαλονίκης ὁ ἀπόρθητος». Ὁ Μάρτυρας ἀγωνίζεται μαζί μὲ τὸν λαὸ του κατὰ τῶν βαρβάρων: Σλάβων, Βουλγάρων, Ἀβάρων, Ἀράβων, Νορμανδῶν καί Φράγκων. Σπανίως ἅγιος συνέδεσε τόσο πολὺ τὸ ὄνομά του μὲ τίς περιπέτειες τῆς πατρίδας του, ὅσο ὁ ἅγιος Δημήτριος. Οἱ Θεσσαλονικεῖς κατέφευγαν πάντοτε σ' αὐτόν, τὸν πολιοῦχο τους, καί τοῦ ζητοῦσαν τὴν προστασία του. Καί δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ γεγονός, ὅτι καί ἡ ἀπελευθέρωση τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους τοῦ 1912, πραγματοποιήθηκε τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς του.

“Όταν τὰ ἀδικαιολόγητα δικαιολογούνται

Ἡ ἀναισχυντία ἡ πιὸ μεγάλη ἀπειλή τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ ἀναισχυντος κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία του παντοῦ. Ἐκθειάζει τὴν ἀμαρτία, περιφρονεῖ ἢ ἀπαξιώνει τὴν ἀρετὴ καὶ τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο. Σ' αὐτὴ τὴ διαστροφικὴ τακτικὴ ἔμεῖς δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ παρουσιάσουμε τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀρετῆς. Ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι ἔλλειψη. Εἶναι ὀλοκλήρωση. Τὸ πιὸ ὁμορφο ἄθλημα εἶναι ὁ ἀγώνας καὶ ἡ ἄσκηση στοὺς πνευματικούς στίβους. Μονάχα ἔτσι ὁ ἄνθρωπος γίνεται δυνατός, ἐλεύθερος, φυσιολογικός. Ἡ ψυχὴ διατηρεῖ τὴν ἐλευθερία της ἀπὸ τὰ τυραννικὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας. Ἀληθινὰ δυνατὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ χαλιναγωγεῖ τὸν ἐγωισμό καὶ τὰ ἄτακτα σκιρτήματα τῆς σάρκας. Ὅχι ἐκεῖνος ποὺ παραδίδεται στὶς κατώτερες ἐπιθυμίες του.

Καὶ πιὸ συγκεκριμένα. Πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε, πὼς τὸ κοινωνικὸ μας χρέος μᾶς ἐπιβάλλει νὰ εἴμαστε τολμηροί. Θρασεῖς ἐκεῖνοι. Τολμηροὶ καὶ ἀποφασιστικοὶ ἔμεῖς. Καὶ ἓνα πρῶτο βῆμα νὰ εἴμαστε ἀκριβεῖς στοὺς χαρακτηρισμούς μας. Ἡ δειλία ἀφήνει ἐλεύθερο τὸ δρόμο στὸ κακὸ νὰ ὀργιάζει καὶ νὰ δημιουργεῖ θύματα. Τὸ τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οὐδὲ μικρὸν εἰς τὴν τῶν κακῶν ἀποτροπὴν τὸ γυμνὰς αὐτὰς καὶ κυρίας τῶν κακῶν προφέρεσθαι τὰς ὀνομασίας*». Δηλαδή, δὲν βοηθάει καὶ λίγο στὸν περιορισμὸ τοῦ κακοῦ τὸ νὰ τὸ χαρακτηρίζουμε καθαρὰ καὶ ξάστερα, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι. Τί σημαίνει αὐτό;

Ἡ ἀμαρτία εἶναι ἀμαρτία. Τὸ ψέμα εἶναι ψέμα ποὺ δὲν τὸ προφέρει μονάχα τὸ στόμα. Τὸ προφέρει καὶ ἡ καρδιὰ καὶ γι' αὐτὸ ψευτίζει τὸν ὅλο ἄνθρωπο. Ἡ ἀνηθικότητα εἶναι ἀνηθικότητα, φθορὰ τοῦ ἔμψυχου ναοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὅχι κάτι ποὺ ὅλοι σήμερα τὸ κάνουν καὶ ἄρα εἶναι χωρὶς σημασία. Ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι διαστροφή, «**ἀσχημοσύνη**» (Ρωμ. α' 27) καὶ ἀναισχυντία, «**παρὰ φύσιν πάθη ἀτιμίας**» (26) καὶ ὄχι ἀπλῆ «ἐπιλογή». Τί φωνάζουν; Δικό μας εἶναι τὸ σῶμα καὶ τὸ διαθέτουμε, ὅπως θέλουμε. Ἐχουν ὅμως ἓνα τέτοιο δικαίωμα; Τὸ σῶμα μας δὲν μᾶς ἀνήκει. Ἀνήκει στὸν Θεό, σ' Αὐτὸν ποὺ τὸ δημιούργησε. Ἐμεῖς ἔχουμε τὴν φροντίδα νὰ τὸ διατηροῦμε ἀγνὸ καὶ καθαρὸ, στὴ σωστὴ καὶ φυσιολογικὴ του κατάστασι.

«**Οὐκ ἐστὲ ἐαυτῶν. Ἦγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ**» (Α' Κορινθ. στ' 19-20), διακηρύττει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Δὲν ἀνήκετε στὸν ἑαυτὸ σας, διότι ἐξαγορασθήκατε μὲ τίμημα βαρὺ, μὲ τὸ ἀτίμητο αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ προσθέτει: «**Τὸ σῶμα οὐ τῆ πορνείας, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι**» (στ' 13). Δηλαδή τὸ σῶμα δὲν εἶναι

γιὰ τὶς ἄνομες σαρκικὲς ἐπιθυμίες, ἀλλὰ γιὰ τὸν Κύριο, γιὰ νὰ ἔχει ὀργανικὴ σχέση μαζί Του ὡς μέλος Του. Καὶ ὁ Κύριος εἶναι γιὰ τὸ σῶμα, γιὰ νὰ κατοικεῖ μέσα σ' αὐτό. Μονάχα ἐκεῖνος ποὺ συνειδητοποιεῖ ὅτι τὸ σῶμα του εἶναι κατοικητήριο τοῦ Θεοῦ καὶ μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὸ βεβηλώσει μὲ ὅποιαδήποτε ἀμαρτία. Στέκεται μπροστὰ στὸ σῶμα του, ὅπως θὰ στεκόταν μέσα στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ ἱερέας στέκεται μπροστὰ στὸ ἱερὸ θυσιαστήριο.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ξεκάθαρη ἀλήθεια ποὺ πρέπει νὰ λέγεται, ὅσο κι ἂν δὲν γίνεται δεκτὴ. Τὸ κάθε σῶμα, τοῦ κάθε ἀνδρα καὶ τῆς κάθε γυναίκα, δὲν εἶναι σάρκα. Εἶναι μέλος τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι σφραγισμένο μὲ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, προορισμένο νὰ ἀναστηθεῖ καὶ νὰ ζήσει αἰώνια στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ ἀκρίβεια στοὺς χαρακτηρισμούς μᾶς φέρνει σ' ἓνα ἄλλο σημεῖο. Στὴν ἀποκάλυψη τοῦ φαρισαϊσμοῦ ποὺ κρύβεται στὴ διαστροφή καὶ ἀντιστροφή τῆς ἀλήθειας. Τί κάνει ὁ Φαρισαῖος; Δὲν ἀναγνωρίζει στὸν ἑαυτὸ του καμιά ἠθικὴ ἔλλειψη. Ἰσα-ἴσα καμαρώνει γιὰ τὴν ὑποκρισία του. Βρίσκεται στὸ ἠθικὸ τέλμα καὶ νομίζει πὼς σκαρφλώνει στὶς κορυφὲς τῆς ἀρετῆς. Τὴν πνευματικὴ του ἀνωμαλία τὴν θεωρεῖ ὀμαλότητα καὶ προσόν του. Νὰ ποιὸς εἶναι ὁ φαρισαϊσμός.

Σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ἠθικὸ παχυδερμισμὸ τοῦ φαρισαϊσμοῦ ὁ Κύριος προβάλλει τὴν εὐαισθησία καὶ τὴν συντριβὴ τοῦ Ζακχαίου, τοῦ τελῶνη, τῆς ἀμαρτωλῆς γυναίκα. Ἀμαρτωλὸς ὁ ἓνας, ἀμαρτωλοὶ καὶ οἱ ἄλλοι. Ὁ ἓνας καταδικάζεται. Οἱ ἄλλοι δικαιώνονται. Γιατί; Ὁ Φαρισαῖος ἔχει συμφιλιωθεῖ μὲ τὴν ὑποκρισία, μὲ τὴν ἀμαρτία. Ἐχουν γίνει κατάστασι μέσα του. Θεωρεῖ τὴν κατάστασι αὐτὴ φυσικὴ, κανονικὴ, νόμιμη. Καμαρώνει γιὰ τὴν πτώσι καὶ τὸ κατάντημά του.

Οἱ ἄλλοι εἶναι καὶ αὐτοὶ ἀμαρτωλοί. Δὲν μένουν ὅμως στὴν πτώσι τους. Βλέπουν τὸ κατάντημά τους, ἀναγνωρίζουν τὴν ἐνοχὴ τους καὶ δὲν πασχίζουν μὲ προφάσεις καὶ δικαιολογίες νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα. Μαζὶ μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀναγνώρισις ἔχουν καὶ τὴν τόλμη τῆς ὁμολογίας καὶ τὴν δύναμη τῆς μετάνοιαι. Παρουσιάζουν, δηλαδή, ἀληθινὴ πνευματικὴ εὐαισθησία. Ἀκόμα καὶ στὴν πτώσι τους φανερώνουν μεγαλεῖο ψυχῆς. Ἀναισχυντος ὁ Φαρισαῖος, μὲ συντριβὴ οἱ ἄλλοι. Τὸ τελωνικὸ φρόνημα καὶ ἡ τελωνικὴ ὁμολογία: «**Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ**», γίνεται γι' αὐτοὺς ὁ ἀνυψωτικὸς μοχλός, ὁ μαγνήτης τοῦ θείου ἐλέους, τῆς ψυχικῆς ἀναστάσεως, ποὺ προσφέρει τὴν δικαίωσι: «**Κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος**», διακήρυξε ὁ Κύριος γιὰ τὸν τελῶνη.

«Ἐγένετο ἐν τῷ ἐξῆς ἐπορεύετο εἰς πόλιν καλουμένην Ναῖν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκὼς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτῇ ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ Γ' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ζ' 11 - 16
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β' Κορ. 1α' 31 - 1β' 9

εἶπε αὐτῇ· μὴ κλαῖε· καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ».

ΠΟΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

«Εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε».

ΘΛΙΒΕΡΟ τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρουσε ὁ θεῖος Διδάσκαλος ἔξω ἀπὸ τῆ Ναῖν. Μιὰ χήρα μάνα ἀκολουθοῦσε τὸ φέρετρο τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της. Πλῆθος πολὺ τὴν ἀκολουθεῖ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσει. Πῶς ὅμως; Εἶναι ἀπαρηγόρητη. Κλαίει γοερά. Ποιὸς θὰ καταφέρει νὰ σφουγγίσει τὰ δάκρυά της; Ποιὸς θὰ τὴν στηρίξει; **«Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε».** Ὁ Κύριος μονάχα εἶχε τὴ δύναμιν νὰ τῆς πεῖ μὲ τὸ θεϊκό του κῦρος: μὴν κλαῖς. Αὐτὸς μποροῦσε νὰ τὴν παρηγορήσει.

Α) Ἀνθρώπινη καὶ θεία παρηγοριά.

Σὲ στιγμὲς ποὺ ὁ πόνος ματώνει τὴν καρδιά μας δὲ λείπουν οἱ πονόψυχοι ποὺ ζητοῦν νὰ μᾶς παρηγορήσουν. Ἀλλὰ πολλὲς φορές, παρ' ὅλη πιθανῶς τὴν καλή τους διάθεσιν, ἀνοίγουν βαθύτερα τὴν πληγὴ καὶ αὐξάνουν περισσότερο τὸν πόνο. Ἄς ἀφήσουμε καὶ τὶς περιπτώσεις ποὺ, ἐνῶ πιέζουν τὴν καρδιά μας, σωματικοὶ καὶ ψυχικοὶ πόνοι, δὲν ὑπάρχει κανένας κοντὰ μας γιὰ νὰ παρασταθεῖ στὴ θλίψη μας. Καὶ τότε πόσο ὀξύτερος γίνεται ὁ πόνος γιὰ τὸν ἄνθρωπο! Καὶ νιώθουμε μόνοι, χωρὶς κανένας νὰ μᾶς προσέχει, νὰ μᾶς καταλαβαίνει.

Ἀλλὰ, ἂν οἱ ἄνθρωποι πολλὲς φορές ἀδιαφοροῦν ἢ δὲν μποροῦν νὰ μᾶς παρηγορήσουν, ὅμως ὑπάρχει Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀδιαφορεῖ ποτέ, ποὺ δὲν ἀφήνει ποτέ μόνο του τὸν πιστὸ ποὺ πονάει. Τὸν παραστέκει. Εἶναι στὸ πλευρό του. Ἐρχεται γλυκὺς, πρᾶος, παρήγορος.

Αὕτη εἶναι μιὰ ἀλήθεια πολὺ σπουδαία. Κοντὰ μας, ὅταν πονᾶμε στέκεται ὁ Χριστός. Αὕτη ἡ πίστις ὅτι ὁ Κύριος γνωρίζει τὶς θλίψεις μας, τὶς συμφορὰς μας, τὶς δοκιμασίες μας, εἶναι μιὰ τεράστια ἠθικὴ δύναμιν γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ πόνου. Αὕτη ἡ πεποίθησις μᾶς ἐνθαρρύνει, μᾶς στηρίζει, μαλακώνει τὴ θλίψη μας. Καὶ ὅταν αὕτη ἡ πίστις εἶναι θερμὴ, μᾶς δίνει τόση δύναμιν, ὥστε

ἀκόμα κι ἂν τὰ δεινὰ ἔρχονται ἀλλεπάλληλα καὶ μᾶς πλήττουν σκληρά, καὶ πάλι ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἔπαυσε νὰ μᾶς παρακολουθεῖ καὶ νὰ βλέπει τὸν πόνο μας, μᾶς κάνει νὰ λέμε μαζί μὲ τὸν πολυάθλο Ἰώβ: **«Εἶπεν τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον».**

Β) Ἡ πίστις στὴν ἄλλή ζωή.

Ἡ πεποίθησις στὴν παρουσία τοῦ Κυρίου, μᾶς ὑπενθυμίζει ἀκόμα ὅτι γρήγορα θὰ περάσουν τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς καὶ θὰ ἀνατείλει ὠραία καὶ

φωτεινὴ ἡ ἡμέρα τῆς αἰωνιότητος. Δυστυχῶς ὅμως πολλοὶ στὶς στιγμὲς τῆς δυσκολίας δὲν σκέπτονται τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια. Ἀντίθετα μάλιστα. Τὴν διαγράφουν σὰν νὰ μὴ ὑπάρχει. Βλέπουν μονάχα τὸ παρόν. Καὶ λυγίζουν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν δοκιμασιῶν τῆς ζωῆς καὶ κάμπτονται καὶ ἀπογοπεύονται καὶ γογγύζουν. Μαραίνονται καὶ γίνονται ἀνίκανοι γιὰ κάθε δραστηριότητα. Πόσο διαφορετικὰ θὰ αἰσθάνονταν, ἂν πίστευαν στὴν αἰωνιότητα, στὴ μόνιμη ἐν οὐρανοῖς κατοικία μας! Ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει πόνος, λύπη ἢ στεναγμός!

Τὴν ἀλήθεια αὕτη ἐνιωθε πολὺ βαθειὰ ὁ θεῖος Παῦλος καὶ ἔγραφε: **«Οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς»** (Ρωμ. ν' 18). Αὕτη ἡ πεποίθησις τὸν γιγάντωνε, τοῦ ἔδινε τὴ δύναμιν νὰ ἀντιμετωπίζει πόνους θλίψεις καὶ ταλαιπωρίες, διωγμοὺς καὶ συκοφαντίας μὲ θάρρος καὶ ἀνδρεία καὶ νὰ διακηρύττει ἐκεῖνο τὸ πρωτάκουστο: **«χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου»** (Κολ. α' 24).

Ὅταν καὶ σὲ μᾶς φουντώνει μέσα μας ἡ πίστις στὴν αἰωνιότητα, θὰ νιώθουμε μεγάλη παρηγοριά καὶ δύναμιν στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. Θὰ δίνουμε τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ στὸ ἀγαπημένο μας πρόσωπο ὄχι **«ὡσπερ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα»**, ἀλλὰ μὲ τὴν πεποίθησις ὅτι γρήγορα θὰ συναντηθοῦμε γιὰ πάντα στὴ χαρὰ τοῦ Οὐρανοῦ!

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπόρον αὐτοῦ. καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ὁ μὲν ἔπεσεν παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αὐτῶν ἀπέπνιξαν αὐτό. καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὠτα ἀκούειν ἀκουέτω. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τίς εἶη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκού-

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Δ' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ν' 5 - 15
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Τίτ. γ' 8 - 15

οντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες,

εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοι εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῆ, οὗτοι εἰσὶν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ».

ΤΑ ΑΓΚΑΘΙΑ

«Ἐτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν».

Ο ΚΟΣΜΟΣ δὲν γνώρισε οὔτε θὰ γνωρίσει ποτὲ δύναμιν μεγαλύτερην ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι πανίσχυρος. Δὲν προφυλάσσει ἀπλῶς τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν πλάνην. Τὸν μεταβάλλει, τὸν μεταμορφώνει κυριολεκτικὰ, τὸν ἀναγεννᾷ, τὸν ἀναδεικνύει δημιουργικὸ παράγοντα μέσα στὴν κοινωνία. Κι ὅμως, ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ ὁ παντοδύναμος λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν δημιουργεῖ τίς μεγάλες αὐτὲς ἠθικὲς μεταβολές. Αὐτὲς μᾶς τίς παρουσιάζει ὁ Κύριος στὴ σημερινὴ παραβολή. Ἕνας ἀπὸ αὐτούς, εἶναι τὰ ἀγκάθια τῶν μεριμνῶν τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν ἡδονῶν ποὺ πνίγουν τὸν θεῖο λόγο.

A) Τὰ πολλὰ ἀγκάθια.

Τί λοιπόν; Δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ μεριμνᾷ καὶ νὰ φροντίζει γιὰ τίς ὑποθέσεις καὶ τὰ ζητήματα ποὺ τὸν ἀφοροῦν; Δὲν πρέπει νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ βελτιώσῃ τὰ οικονομικά του καὶ ν' ἀποκτήσῃ κάποια ἄνεση; Δὲν πρέπει νὰ χαίρεται τὴ ζωὴ του; Ἀσφαλῶς ναί! Εἶναι καθῆκον καὶ ὑποχρέωση τοῦ ἀθρώπου νὰ ἀσχολεῖται καὶ νὰ τακτοποιεῖ τὰ ζητήματα καὶ τίς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς του! Ἐδῶ ὅμως δὲν πρόκειται γι' αὐτά. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐκνευριστικὴ μέριμνα καὶ ἀγωνιώδη φροντίδα τόσων ἀνθρώπων. Γιὰ τὴν κοσμικὴ ἐπίδειξη καὶ σπατάλη ποὺ ἀπορροφοῦν ὅλη τὴν προσοχὴ καὶ ὅλο τὸν καιρὸ τους. Ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὸ τρελὸ κυνηγτὸ τοῦ πλοῦτου, γιὰ τὴν παράνομη ἀπόκτηση πολλῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Κυνηγτὸ ποὺ θάβει μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀθρώπου κάθε ἀνώτερη ἀπόφαση, κάθε εὐγενικὴ σκέψη, κάθε δημιουργικὸ σπόρο ποὺ ἴσως κάποτε φυτεύθηκε ἐκεῖ. Ἐδῶ πρόκειται γιὰ τίς ἀμαρτωλὲς ἡδονὲς καὶ ἀπολαύσεις ποὺ εἶναι τὰ τρομερότερα ἀγκάθια. Ἡ θεληματικὴ ὑποδούλωση στὴν ἀνηθικότητα συμπνίγει κάθε καλὸ λόγο, κάθε θεῖα ἐντολὴ γιὰ μιὰ ἀνώτερη ζωὴ. Γιὰ τὸ δοῦλο τῆς ἀμαρτίας αὐτὰ εἶναι ξεπερασμένα, παρελθοντολογία!

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, πολλοὶ εἶναι σήμε-ρα ποὺ ἐνῶ τρέφονται τακτικὰ ἀπὸ τὴ θεῖα ἀλήθεια, δὲν καρποφοροῦν, δὲν ἀλλάζουν ζωὴ, δὲν γίνονται

νέοι ἄνθρωποι.

Τί χρειάζεται λοιπόν;

B) Κάθαρση καὶ καρποφορία.

Κάθαρση ἐσωτερικὴ. Ξερίζωμα τῶν ἀγκαθιῶν, γιὰ νὰ ἔλθῃ ἡ πνευματικὴ καρποφορία. Ξεχέρσωμα τοῦ χωραφιοῦ. Ἐπαναπαύεται ὁ ἀγρότης ὅταν βλέπει ἀγκάθια στὸ χωράφι του; Πῶς ἐμεῖς ἡσυχάζουμε ἐνῶ ὑπάρχουν δηλητηριώδη ἀγκάθια στὴν ψυχὴ μας; Τὸ πρωταρχικὸ καὶ βασικὸ καθῆκον μας εἶναι νὰ ἀπαλλάξουμε τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὰ ἀποπνικτικὰ αὐτὰ ἀγκάθια.

Τὴν ἀγωνιώδη μέριμνα ἄς τὴν ἀντικαταστήσῃ ἡ ἐμπιστοσύνη στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Νὰ ἐργασθοῦμε, νὰ κοπιᾶσουμε, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ ἐμπιστευθοῦμε στὸν Θεό. Δὲν εἶναι στοργικὸς μας Πατέρας; Πῶς θὰ ἀφήσῃ ἐμᾶς καὶ τὴν οἰκογένειά μας καὶ δὲν θὰ ἐνδιαφερθεῖ;

Ἀκόμα, ἀντικατάστησε τὸ τρελὸ κυνηγτὸ τοῦ πλουτισμοῦ μὲ τὴ δημιουργικὴ ἐργασία. Σταμάτα νὰ παρανομεῖς, νὰ ἀδικεῖς, νὰ ἐκμεταλλεύεσαι τὸν συνάνθρωπό σου. Καὶ θὰ δεῖς νὰ ἀνθίζουν μέσα σου οἱ θεῖοι καρποὶ τῆς τιμιότητος, τῆς εὐθύτητος, τῆς δικαιοσύνης.

Ξερίζωσε τὸ ἀγκάθι τῆς ἀσωτείας. Κόψε τὰ δεσμὰ ποὺ σὲ δένουν μὲ τὴν ἀμαρτία καὶ τὴν παρανομία. **«Καθαρίσατε χεῖρας ἀμαρτωλοὶ καὶ ἀγνίστατε καρδίας δίψυχοι»** τονίζει ὁ θεῖος Ἰάκωβος. Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑπογραμμίζει: **«Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ»** (Β' Κοριν. 7).

Ἡ κάθαρση τῆς ψυχῆς καὶ ἡ καρποφορία εἶναι δυὸ πράγματα ἀλληλένδετα. Ὅταν ξεριζώσουμε τὰ ἀγκάθια, στὴ θέση τους μποροῦν νὰ φυτρώσουν πλούσιοι καρποί. Καὶ ἡ καρποφορία εἶναι ἡ γνήσια χριστιανικὴ ζωὴ. Καὶ ἔχει ἀνάγκη σήμερα ἡ ἐποχὴ μας νὰ δεῖ τὴν καρποφορία αὐτὴ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦν τὴ θεῖα ἀλήθεια. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ζωντανὸ κήρυγμα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Δεῦτε πρὸς με πάντες»

«Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἀναφέρει τούς λόγους τοῦ Κυρίου “Πολλοὶ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί” (κβ' 14). Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ σκεφθεῖ, πὼς τὸ εὐαγγέλιο ἀπευθύνεται στοὺς λίγους, στοὺς ἐκλεκτούς, στοὺς προνομιούχους. Ὁ Χριστὸς κάνει διακρίσεις ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ προτιμᾷ τούς μὲν καὶ ἀπορρίπτει τούς δέ. Κάτι τέτοιο τὸ συναντᾶμε σὲ μερικὲς σύγχρονες αἱρέσεις ποὺ στενεύουν τὸν ὀρίζοντά τους καὶ περιορίζουν τὴ σωτηρία στοὺς “ἡμετέρους”, στοὺς “ἐκλεκτούς”. Ἡ νοοτροπία αὐτὴ ἐκτὸς ἀπὸ αἰρετικὴ εἶναι καὶ φαρισαϊκὴ. Οἱ Φαρισαῖοι, ποὺ ἤθελαν νὰ ξεχωρίζουν, “οὐκ εἰμὶ ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων”, ἔκαναν τέτοιες ὑποτιμητικὲς ταξινομήσεις στοὺς ἀνθρώπους».

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Κυρίου ἔχουν τελείως διαφορετικὸ νόημα. Τὸ «πολλοὶ κλητοί» εἶναι ἀντὶ τοῦ πάντες, ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι εἶναι κλητοί, εἶναι καλεσμένοι στοὺς «βασιλικούς γάμους», στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ μόνον ἐξαρτᾶται νὰ γίνουν καὶ ἐκλεκτοί. Δὲν τούς ξεχωρίζει καὶ δὲν τούς ταξινομεῖ ὁ Χριστὸς, αὐτοί, οἱ ἄνθρωποι κάθε ἐποχῆς, ὡς ὑπεύθυνες καὶ αὐτόνομες προσωπικότητες, τοποθετοῦν τὸν ἑαυτὸ τους κατὰ τὴν ἐπιθυμία καὶ προτίμησή τους. Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου «πολλοὶ εἰσὶ κλητοί...» ἀποτελοῦν τὴν κατάληξη τῆς παραβολῆς τῶν βασιλικῶν γάμων καὶ τοῦ δείπνου ποὺ καλοῦσε τούς προσκεκλημένους ὁ βασιλιάς. Οἱ πρῶτοι ποὺ δέχθηκαν τὴν τιμητικὴ πρόσκληση τὴν ἀπέρριψαν μὲ διάφορες προφάσεις. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ κλήθηκαν μετὰ, ἂν καὶ ἡ πρόσκληση ἦταν γενικὴ, δὲν ἀνταποκρίθηκαν πλήρως. Καὶ τελικὰ μετὰ αὐτῶν ποὺ ἤλθαν βρέθηκε καὶ κάποιος χωρὶς «ἔνδυμα γάμου», περιφρονητῆς τῆς προσκλήσεως.

Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; Ὁ Χριστὸς κανένα δὲν ἀποκλείει. Τὸ μαρτυρεῖ ὁλόκληρη ἡ ἐπίγεια ζωὴ Του. Κάλεσε τούς δώδεκα Ἀποστόλους. Μαζὶ κάλεσε καὶ τὸν Ἰούδα. Δὲν τὸν ἀπέκλεισε μολοντί ἤξερε τὸ τραγικὸ τέλος του καὶ τὴν ἐλεεινὴ προδοσία του. Κάλεσε τὸν τελῶνη Ζακχαῖο καὶ τὸν ἐπίσης τελῶνη καὶ μετέπειτα εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο. «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. 1α' 28), διεκήρυξε. Τὸν ληστὴ τὸν κάλεσε στὴν πιὸ τραγικὴ στιγμή τοῦ σταυρικοῦ Πάθους σὲ μετάνοια καὶ σωτηρία. Μὲ πόσο πόνο ποθοῦσε τὴ σωτηρία καὶ αὐτῆς τῆς προφητοκτόνου Ἱερουσαλήμ! Ὅχι μία, καὶ δύο φορές προσπάθησε νὰ τὴν συγκρατήσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφή. «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ,... ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου ὄν τρόπον ἐπισυναγάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθέλησατε» (Ματθ. κγ' 37).

Ἔτσι εἶναι. Ἡ θεϊκὴ ἀγάπη δὲν γνωρίζει ὄρια καὶ περιορισμούς. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ οὐράνιου Πατέρα γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου δὲν κάνει ἐξαιρέσεις καὶ δὲν τοποθετεῖ πουθενὰ σύνορα. Θέλει νὰ σώσει ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς ἀνθρώπους. Νὰ τούς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ τυραννικὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας. Νὰ τούς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Σατανᾶ. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος γράφει ὅτι ὁ Θεὸς «μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς, μὴ βουλόμενός τινος ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι» (Β' Πέτρ. γ' 9). Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος βεβαιώνει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Πατέρας καὶ «σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων» (Α' Τιμ. δ' 10). «Ἐποίησεν ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς... Ζητεῖν τὸν Κύριον, εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὗροιν» (Πράξ. ιζ' 26-27). Ὁ Θεὸς εἶναι Πατέρας, ὄχι ἑνὸς λαοῦ ἢ μιᾶς χώρας μόνον, «οὐκ ἔστι μερικὸς Θεός, ἀλλὰ πάντων πατήρ... καὶ πάντων κηδεμῶν» (Χρυσόστομος). Πὼς ἐπομένως εἶναι δυνατὸν ὡς Πατέρας νὰ ξεχωρίζει τὰ παιδιὰ Του, ὅπουδήποτε κι ἂν βρίσκονται καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ σωτηρία τους;

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτῆς, ποὺ «ἀπέθανεν ὑπὲρ πάντων» τῶν ἀνθρώπων, προσέδωσε στὴν προσφερομένη σωτηρία Του ἀπόλυτο καὶ παγκόσμιο χαρακτῆρα. Ἡ παραγγελία Του στοὺς Ἀποστόλους ἦταν σαφής: «Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη... κηρύσσοντες τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει» (Ματθ. κη' 19, Μάρκ. ιστ' 15). Ἔτσι κηρύχθηκε «τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ... εἰς πάντα τὰ ἔθνη... εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι... ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ... ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Ματθ. κδ' 14, κστ' 13, Μάρκ. ιγ' 10, Λουκ. κδ' 47, Πράξ. α' 8). Καὶ μὲ τὴν Πεντηκοστὴ ὁ Χριστιανισμὸς φανερῶνει τὴν παγκοσμιότητά του, ὡς θρησκεία ἀπόλυτος «παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν» (Πράξ. β' 5), ὡστε «ὡς ἂν ἐπικαλέσται τὸ ὄνομα Κυρίου σωθήσεται» (Πράξ. β' 21).

Καλεῖ, λοιπόν, ὁ Θεὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως. Καλεῖ καὶ περιμένει καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ σπεύσῃ καὶ νὰ ἀγκαλιάσῃ καὶ τούς πιὸ μεγάλους ἁμαρτωλοὺς ποὺ ἐπιστρέφουν ἐν μετανοίᾳ. «Ἐπιστρέψατε πρὸς με καὶ ἐπιστραφήσομαι πρὸς ὑμᾶς» (Ζαχ. α' 3). Ὅταν ὅμως ὑπάρχει, παρὰ τὰ προσκλητήρια τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, πεισματικὴ ἄρνηση καὶ ἐπιμονὴ στὴν ἁμαρτία, τότε «μὴ βουλομένους οὐ βιάζεται ὁ Θεός, ἀλλὰ βουλομένους ἔλκει» (Χρυσόστομος). Μὲ τὸ ζόρι δὲν μᾶς τραβάει, παρὰ μόνο μὲ τὴ θέλησή μας καὶ ἐὰν «ἡμεῖς μὴ θέλωμεν διαπίπτει τὰ τῆς σωτηρίας ἡμῶν». Ἄν ἐμεῖς δὲν θέλουμε καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμε ὅ,τι ἀφορᾷ τὴ σωτηρία μας, τὴν χάνουμε. Ἐπομένως κλητοὶ ὅλοι εἴμαστε. Ἐκλεκτοί; Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται.

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 Ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως

Παράλληλες οἱ ἐποχές. Οἱ ἀδίστακτοι τύραννοι, ποὺ ὑποκινοῦν τὶς ἀναταραχὲς καὶ παρασύρουν τοὺς λαοὺς σὲ ἀδικαιολόγητες πολεμικὲς συρράξεις, δὲν λείπουν ἀπὸ καμιά ἐποχή. Φιλήσυχος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς κανένα δὲν προκάλεσε καὶ κανένα δὲν προκαλεῖ. Ὅταν ὅμως παραστεῖ ἀνάγκη, νὰ ἀγωνιστεῖ ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν, ἀναδεικνύεται ἀκαταμάχητος. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔχει ἀποδείξει κατ' ἐπανάληψη, μὲ τὴν ἀνωτερότητα τοῦ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους, μὲ τοὺς ἥρωικὸς ἀγῶνες του, γεμάτους ἀπὸ μοναδικὲς θυσίες.

Διδακτικὴ ἡ Ἱστορία καὶ ἐπαναλαμβάνεται κάθε τόσο. Σὲ τραγικὴ κατάστασις εἶχε βρεθεῖ ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ. Εἶχαν συνασπισθεῖ ἐναντίον του σὲ μιὰ ἀνίερη συμμαχία Ἰσραηλίτες, Ἰδουμαῖοι, Ἀγαρηνοί, Μωαβίτες καὶ ἄλλοι λαοὶ ξένοι πρὸς τὸν Θεό.

Σκοτεινὲς οἱ ἀποφάσεις τους. Ἐξοντωτικὰ τὰ σχέδιά τους. Σκοπὸς τους ἀποκλειστικὸς πόλεμος ἀμείλικτος, ἐξοντωτικὸς. Καὶ ὁ Ψαλμωδὸς ἀπευθύνεται στὸν Θεό, τὸν κραταῖο προστάτη τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀδικουμένων καὶ τὸν καλεῖ σὲ βοήθεια:

«Μὴ μείνης σιωπηλὸς καὶ μὴν ἀφήσης ἀνεκδήλωτη τὴ δίκαιη ὀργή σου, Θεέ μου. Μὴ μείνης ἀδιάφορος, Κύριε, γιατί αὐτοὶ ἀπὸ κοινοῦ, μὲ μιὰ καρδιά, ἀποφάσισαν τὴν καταστροφὴ μας...» (Ψαλμὸς 82, 2-6).

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀντισταθεῖ στὸ ἄγριο μίσος μανιακῶν ἐχθρῶν; Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ κλονίζεται μὲν δὲν χάνει ὅμως τὸ θάρρος του καὶ ὅταν ὅλα φαίνονται δύσκολα καὶ τὰ ἐμπόδια ἀνυπέρβλητα. Στηρίζει τὴν ἐλπίδα του στὴν ἀκαταμάχητη δύναμη τοῦ Θεοῦ. Δὲν λησμονεῖ τὶς ἐπανειλημμένες ἐπεμβάσεις καὶ παρεμβάσεις τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν προσωπικὴ του σωτηρία, ὅπως καὶ γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τοῦ Ἔθνους. Καὶ ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως μετὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἔκβαση τοῦ πολέμου γίνεται ἀφορμὴ νὰ δοξάζεται στὸ τέλος ἀπὸ ὅλους τὸ ἅγιο ὄνομα τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ εὐχὴ καὶ προσευχὴ καὶ βαθιὰ ἐπιθυμία τοῦ ἱεροῦ Ψαλμωδοῦ:

«Καὶ γνώτωσαν, ὅτι, ὄνομά σοι Κύριος, σὺ μόνος Ὑψιστος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν» (Ψαλμὸς 82, 19).

Εἶπαμε πῶς ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Πόσα καὶ πόσα γεγονότα παρόμοια δὲν γνώρισε καὶ ἡ πατρίδα μας! Ἡ μακραίωνη καὶ ἔνδοξη ἱστορία της τὸ μαρτυρεῖ. Καὶ ἡ μαρτυρία αὐτὴ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ καταδεικνύει, στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, τὴν ἀποφασιστικὴν ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν θρίαμβο τῆς πίστεως.

Κατ' ἐπανάληψη ὁ Θεὸς ἔσωσε τὸ Ἔθνος μας ἀπὸ ποικίλους ἐπιδρομεῖς ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς σήμερα.

Ποιὸς θὰ τὸ περίμενε, χωρὶς τὴ θεϊκὴ ἐπέμβαση; Τὸ πρωινὸ ἐκεῖνο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 βρῆκε ὄρθια τὴν ἀδούλωτη ἑλληνικὴ ψυχὴ. Μπροστὰ στὴν ἀδίστακτη πρόκληση καὶ τὴν ὠμὴ βία τοῦ φασισμού, σύσσωμος ξεσηκώθηκε ὁ ἑλληνικὸς λαός. Μὲ τὸ ὄραμα τῆς Παναγίας ὁ στρατός μας προχωροῦσε καὶ ἐλευθέρωνε τὰ τιμημένα χῶματα τῆς βορειοπεριωρικῆς γῆς.

Στὴν Ἑλλάδα ξαναζοῦσαν ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο ὡς τὸ ἄλλο Μαραθῶνες, Θερμοπύλες, Σαλαμίνας. Οἱ ἀπόγονοι τῶν Μαραθωνομάχων καὶ τοῦ Βυζαντίου, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ τὴ φλόγα στὴν καρδιά, ρίχνονταν στὴ φωτιὰ τῆς μάχης.

Ἡ ἀθάνατη ἑλληνικὴ δόξα, πάνω στὶς κορφὲς τῆς Πίνδου, ἔδειχνε μὲ δάχτυλο κυριαρχικὸ τὰ φωτεινὰ μονοπάτια τοῦ θριάμβου καὶ τῆς νίκης.

Ὅμως οἱ ὀκτὼ ἑκατομμύρια λόγχοι λησμονήσαν, πῶς ὅταν δὲν τὶς κρατᾶνε φλογερὲς ψυχές, γίνονται ἄχρηστα παλιοσίδερα. Οἱ Ἕλληνες ἀπέναντι στὴν ὑπεροπλία τοῦ ἐχθροῦ διέθεταν ἀτσάλινες καρδιές. Στὸ στόμα εἶχαν τὸ ἀθάνατο ΟΧΙ, ποὺ πήγαζε ἀπὸ τὴν πίστη στὴν κραταῖα βοήθεια καὶ προστασία τοῦ Θεοῦ. Μὲ αὐτὴ τὴ δύναμη ὀλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς καὶ οἱ ἄξι-οὶ ἄρχοντές του, προτίμησαν ἀπὸ τὸ προδοτικὸ **ναὶ** τῆς ὑποταγῆς τὸ ἥρωικὸ **ὄχι** τῆς ἀντίστασης.

Νά, γιατί ὅλοι οἱ ἀμερόληπτοι ἱστορικοί, ποὺ διαθέτουν καθαρὴ ὄραση καὶ ἀδέσμευτη ψυχὴ ἀπὸ προκαταλήψεις ἢ σκοπιμότητες, τὸ διακηρύττουν: Ἡ ἐποποιῖα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἦταν τὸ θαῦμα τῆς πίστεως. Δὲν ἔχει καμιά ἄλλη ἐξήγηση. Καὶ ὅσοι ἀναζητοῦν ἄλλες στενόψυχες ἐρμηνεῖες δὲν εἶχαν καὶ δὲν ἔχουν καμιά ἐπαφὴ μὲ τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ, μὲ τὸν παλμὸ τοῦ Ἔθνους. Ἡ μήπως δὲν ἦταν θαῦμα τῆς πίστεως καὶ ἡ ἐθνικὴ ὁμοψυχία ποὺ κυριάρχησε; Ὁ παραμερισμὸς διαφορῶν καὶ ἀντιθέσεων ἀπὸ ὅλους ἦταν τυχαῖο γεγονός;

Καιρὸς νὰ τὸ συνειδητοποιήσουμε. Ὅσάκις λαὸς καὶ ἄρχοντες συμπορεύθηκαν, χωρὶς τὸ ἔθνοκτόνο μικρόβιο τῆς διχόνοιας, ἡ Πατρίδα μας γνώρισε ἡμέρες δόξας καὶ μεγαλείου. Αὐτὸ ἂς ἀποτελέσει ὁδηγὸ καὶ σήμερα στὶς κρίσιμες ἡμέρες ποὺ διέρχεται τὸ Ἔθνος μας.

Ἡ ἀθάνατη ἑλληνικὴ δόξα, πάνω στὶς κορφὲς τῆς Πίνδου, ἔδειχνε μὲ δάχτυλο κυριαρχικὸ τὰ φωτεινὰ μονοπάτια τοῦ θριάμβου καὶ τῆς νίκης.

«Καὶ κατέπλευσεν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἧτις ἐστὶν ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας. Ἐξεληθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν

γῆν ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἰκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενε, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν. Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλη εἶπε· τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ μὲ βασανίσῃς. Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσων τὰ δεσμὰ ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπηρώτησε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· τί σοὶ ἐστὶν ὄνομα; ὁ δὲ εἶπε· λεγεὼν· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν· καὶ παρεκάλει αὐτόν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἰκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ν' 27 - 39
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. β' 16-20

εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Ἐξεληθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὤρμησεν ἡ

ἀγέλη κατὰ τοῦ κρηνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγεννημένον ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἀνθρώπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονουῖντα παρά τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθεὶς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός, καὶ ἀπῆλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς».

ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

«Ὁρμησε ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρηνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη».

Ἡ ΤΙΜΩΡΙΑ τῶν Γαδαρηνῶν φαίνεται μεγάλη. Ἀλλὰ καὶ ἡ παράβαση τοῦ θείου Νόμου ἦταν κτυπητή, θεληματική, ἐπίμονη. Ὁ Νόμος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπαγόρευε τὸ χοιρινὸ κρέας. Αὐτοὶ ὅμως συνεχῶς παρέβαιναν τὴν ἐντολή. Κι ἔτσι αὐξάναν ἀνενόχλητοι τὰ παράνομα ἔσοδά τους. Ὁ δρόμος αὐτὸς ἦταν εὐκόλος, εὐχάριστος καὶ ἀποδοτικός!

Α) Ὅχι μόνο τότε.

Πόσοι καὶ στίς μέρες μας δὲν ἀκολουθοῦν τὴν ἴδια πορεία στὴ ζωὴ τους! Δὲν καταπατοῦν αὐτοὶ τὸ Νόμο τοῦ Μωυσέως. Περιφρονοῦν θεῖους Νόμους τῆς ἐποχῆς τῆς Χάριτος. Τὸ νόμο τῆς δικαιοσύνης, τῆς τιμιότητας, τῆς εὐλικρινείας καταπατοῦν. Δὲν μπορεῖς νὰ βγάλεις χρήματα, νὰ ἀνεβεῖς, νὰ πλουτίσεις, ὅταν πᾶς μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, λένε. Κι ἐπειδὴ σὶ ἀλήθεια ἡ τιμιότητα, ἡ δικαιοσύνη κι οἱ ἄλλες ἀρετὲς δὲν ἐπιτρέπουν τὴ συσσώρευση παράνομου πλούτου, προτιμοῦν νὰ παραμερίζουν τὶς θεῖες ἐντολές. Νὰ καταπατοῦν τὴ δικαιοσύνη, νὰ ἐκμεταλλεύονται τὸν φτωχό, τὴ χήρα, τὸν ἀνῆμπορο. Ἀλλὰ καὶ μεταξύ τους, στίς ἐμπορικὲς τους συναλλαγὰς κοιτάζει ὁ καθένας πῶς νὰ ἀδικήσῃ τὸν ἄλλο, νὰ μαζέψῃ περισσότερα καὶ νὰ κερδίσει ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη συναλλαγὴ. Ἄς ἀφήσουμε καὶ ἐκείνους ποὺ κάνουν «δουλειὰ τοῦ ποδαριοῦ», ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τοκογλυφίες, ἢ δουλεύουν τὴ νύχτα καὶ προσπαθοῦν μὲ τρόπους κάθε ἄλλο παρὰ νόμιμους νὰ συγκεντρώσουν πλούτη χωρὶς κόπο.

Β) Ὁ Θεὸς ὑπενθυμίζει.

Ἔρχονται ὅμως στιγμὲς καὶ περιστάσεις στὴ

ζωὴ καὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ὁ Θεὸς μὲ διάφορους τρόπους καὶ γεγονότα ζητάει νὰ τοὺς συνεφέρει καὶ νὰ νιώσουν ποῦ πᾶνε. Αὐτὸ δὲν συνέβη καὶ μὲ τοὺς Γαδαρηνούς; Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔφθασε στὴ χώρα τους, σπλαχνίσθηκε τὸν δαιμονισμένο καὶ διέταξε τὰ δαιμόνια νὰ βγοῦν ἀπὸ αὐτόν καὶ νὰ πνίξουν τὸ κοπάδι τῶν χοίρων. Ἦθελε μὲ τὴν τιμωρία νὰ τοὺς συνετίσει, νὰ νιώσουν ὅτι ἦταν παραβάτες θείου νόμου καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀλλάξουν πορεία ζωῆς.

Ἀλλὰ μάταια. Οἱ Γαδαρῆνοὶ μόλις εἶδαν τὸν παράνομο πλοῦτο τους νὰ βυθίζεται στὴ λίμνη, τοὺς ἔπιασε ἀπελπισία. Καὶ παρακάλεσαν τὸν Κύριο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ χώρα τους. Ζοῦσαν μὲ τὴ γεύση τῆς ἀμαρτίας καὶ τὰ εἶχαν βολέψῃ ἔτσι μὲ τὴ συνείδησή τους. Δὲν ἔβλεπαν τὸ λόγο γιατί ἔπρεπε νὰ ἀλλάξουν. Γιατί νὰ ἀκολουθήσουν τὸ νόμιμο δρόμο καὶ νὰ ἀρνηθοῦν κάθε τι τὸ ἀθέμιτο. Τὸ ἴδιο δὲν γίνεται συχνὰ καὶ σήμερα; Ὁ Θεὸς μὲ ποικίλους τρόπους δὲν κτυπάει τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς μας; Μὲ ἓνα κήρυγμα, μὲ τὸν γραπτὸ λόγο, μὲ μιὰ ἀρρώστια, μιὰ δοκιμασία, μιὰ ἀποτυχία, δὲν μᾶς ἐπαναλαμβάνει τὸ «δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς»;

Πῆγε στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν ὁ Κύριος καὶ οἱ Γαδαρῆνοὶ ἔμειναν στὴν ἴδια κατάστασι. Ἔρχεται καὶ στὴ χώρα τῆς ψυχῆς μας συχνὰ καὶ ἐμεῖς μένουμε ἀμετανόητοι. Δεμένοι μὲ τὴν ἀμαρτία, δούλοι στὸν ἐγωισμό καὶ τὰ ὑλικά κέρδη μας. Ὁ Ἰησοῦς κτυπάει τὴν πόρτα τῆς καρδιάς μας. Ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται νὰ δεχθοῦμε τὸν θεῖο Ἐπισκέπτη, νὰ ἀκούσουμε τὶς θεῖες Του ἐντολὰς καὶ νὰ τὶς ἐφαρμόσουμε.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά· γυνή δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτόν. Καὶ τῆδε ἦν ἀδελφή καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρά τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ. Ἡ δὲ Μάρθα περισπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε, Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπεν διακονεῖν; εἶπέ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται. ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, Μάρθα Μάρθα,

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ Ζ' ΛΟΥΚΑ (ΑΓ. ΣΚΕΠΗΣ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ 1' 38 - 42, 1α' 27 - 28
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. θ' 1 - 7

μεριμνᾷς καὶ τυρβάζη περὶ πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο ἣτις οὐκ

ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτόν ταῦτα ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ· μακαρία ἡ κοιλία ἣ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. αὐτὸς δὲ εἶπεν, μενουῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν».

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΗ ΕΚΛΟΓΗ

«Μαρία τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο».

Ὁ Κύριος γίνεται δεκτὸς γιὰ φιλοξενία στὸ σπίτι δύο ἀδελφῶν, τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας. Γεγονὸς σημαντικὸς. Χαίρονται καὶ οἱ δύο. Κατὰ βάθος τρέφουν καὶ οἱ δύο τὰ ἴδια αἰσθήματα πρὸς τὸν θεῖο Διδάσκαλο. Ἐχουν τὶς ἴδιες διαθέσεις λατρείας καὶ ὑποταγῆς. Διαφέρουν μόνο στὸν τρόπο ἐκφράσεως. Διαφορετικὰ ἐκφράζει τὸν πλούσιο ἐσωτερικὸ τῆς κόσμου ἢ μία καὶ διαφορετικὰ ἡ ἄλλη. Κάνουν διαφορετικὴ ἐκλογή ἢ κάθε μία!

Τὰ πολλά.

Κοιτάξε τὴν Μάρθα. Τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ προετοιμάζει μὲ ὅλη τῆς τὴν καρδιὰ τὸ γεῦμα. Θέλει νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μεγάλο τῆς Ἐπισκέπτη μὲ τὸ παραπάνω. Αὐτὴ εἶναι ἡ λαχτάρα τῆς. Σ' αὐτὸ ἀποβλέπει ὁ χαρούμενος κόπος τῆς. Καὶ ὅμως ὁ Ἰησοῦς τὴν παρατηρεῖ: «**Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζη περὶ πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία!**» Ὁ Κύριος δὲν ἐπιδοκιμάζει τὴν ὑπερβολικὴ τῆς ἀπορρόφηση ἀπὸ τὰ ὑλικά πράγματα.

Πόσες φορές καὶ στὶς μέρες μας ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στὴν δυσάρεστη θέση νὰ κάνει τὴν ἴδια παρατήρηση! Πόσες φορές κι ἐμεῖς, ὅπως ἡ Μάρθα, τὸν ἀναγκάζουμε νὰ μᾶς ἐπιτιμήσῃ μὲ τὰ ἴδια λόγια! Πόσες φορές θὰ μπορούσε νὰ πεῖ καὶ σὲ μᾶς: Παιδί μου, ἀσχολεῖσαι μὲ χίλια δυὸ πράγματα. Δὲν εἶναι ἀμαρτωλά, αὐτὰ καθ' ἑαυτά. Ὅμως δὲν εἶναι τὸ ἕνα, τὸ μοναδικό, τὸ ἀναγκαῖο, ἐκεῖνο ποὺ ὠφελεῖ.

Πράγματι. Προσέξατε τὴν βιβλιοθήκη ἐνὸς φίλου σας. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχει βιβλία-νάρκες, ποὺ γκρεμίζουν συθέμελα τὴν οἰκογένεια, ποὺ χτυποῦν τὴν πίστη. Περιέχει βιβλία ἀχρωμάτιστα, ἠθικῶς ἀδιάφορα.

Πάντως δὲν θὰ βρεῖτε ἕνα βιβλίον χριστιανικῆς μορφώσεως καὶ οἰκοδομῆς. Δὲν θὰ συναντήσετε τὸ Βιβλίον, τὸ ἕνα καὶ μοναδικό, τὴν Ἁγία Γραφή. Καὶ θὰ θυμηθεῖτε τὴν ἐπιτίμηση τοῦ Κυρίου: «**Μεριμνᾷς καὶ τυρβάζη περὶ πολλά...**»

Συζητήσατε μὲ ἕνα γονεά. Ποιὰ εἶναι τὰ ὄνειρά του, ποιὲς φιλοδοξίες τρέφει, ποῦ ξοδεύει τὸν ἰδρῶτα του σχετικὰ μὲ τὰ παιδιά του. Νὰ μάθουν κάποια ξένη γλώσσα, νὰ ἀποκτήσουν γενικὴ μόρφωση, ἀνάλογη μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς.

Εἶναι κακὸ αὐτό; Ὁχι. Πότε ὅμως; Ὅταν δὲν θυσιά-

ζεται τὸ μάθημα τοῦ κατηχητικοῦ στὸ βωμὸ τῆς ξένης γλώσσας. Ὅταν ἡ παρουσία σὲ κάποιο φροντιστήριο, δὲν γίνεται μὲ ἀπουσία ἀπὸ τὴ θεία Λειτουργία. Διαφορετικὰ ἰσχύει τό: «**Μεριμνᾷς...**»

Τί νὰ πεῖ κανεὶς γιὰ ὅσους περιφρονοῦν τὴν θεία Λειτουργία καὶ προτιμοῦν τὸ κυνήγι, τὴν ἐκδρομή. Ἡ γιὰ τὶς νοικοκυρὲς ἐκεῖνες ποὺ ἀκούνε τὴ λειτουργία ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἐνῶ τακτοποιοῦν διάφορες δουλειὲς στὸ σπίτι;

Ὁ Ἕνας!

Ὁ Κύριος ὅμως προσθέτει καὶ κάτι ἄλλο στὴν παρατήρησή του πρὸς τὴν Μάρθα: «**Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο**», τῆς λέει. Ἐσὺ φροντίζεις γιὰ τὰ ὑλικά φαγητά. Ἡ ἀδελφή σου ὅμως ἔκανε πιὸ ἐπιτυχημένη ἐκλογή. Διάλεξε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς τὴν «**ἀγαθὴν μερίδα**», τὰ πνευματικὰ καὶ αἰώνια ἀγαθὰ, ἐμένα τὸν ἴδιο, ποὺ εἶμαι τὸ μόνο καὶ ἄκρο ἀγαθὸ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ.

Πόσο λίγοι, καὶ ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους, κάνουν τὴν ἐπιτυχημένη ἐκλογή τῆς Μαρίας! Ἀγωνιοῦν καὶ κοπιάζουν νὰ διαλέξουν τὸ πιὸ καλὸ ψυγεῖο ἢ τὴν πιὸ καλὴ θερμάστρα, τὸ καλύτερο αὐτοκίνητο ἢ τὰ ωραιότερα ἔπιπλα. Καὶ ἀποτυγχάνουν νὰ διαλέξουν γιὰ τὴ ζωὴ τους τὸν Ἕνα καὶ μοναδικὸ θεσσαυρό, τὸν Ἕνα καὶ πολύτιμο μαργαρίτη, τὸν Κύριον Ἰησοῦ! Προσπαθοῦν νὰ διαλέξουν ὡς σύζυγο, ἄνδρα ἢ γυναίκα, γιὰ νὰ ἀφοσιωθοῦν σ' αὐτὸν ἰσοβίως (καὶ πόσες φορές δὲν τὸ ἐπιτυγχάνουν!) καὶ παραλείπουν νὰ διαλέξουν γιὰ ἰσόβιο σύντροφο τῆς ζωῆς τους τὸν Νυμφίον τῆς ψυχῆς, τὸν Ἐμμανουήλ!

Ἕνας βασιλιάς, ποὺ εἶχε κάνει αὐτὴ τὴν ἐπιτυχημένη ἐκλογή στὴ ζωὴ του, ὁ Δαβὶδ, ἔψαλλε γεμάτος θεῖο ἔρωτα πρὸς τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιᾶς του: «**Τί γὰρ μοι ὑπάρχει ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ παρὰ σοῦ τί ἠθέλησα ἐπὶ τῆς γῆς; Ἐξέλιπεν ἡ καρδιά μου καὶ ἡ σὰρξ μου, ὁ Θεὸς τῆς καρδιάς μου καὶ ἡ μερίς μου... Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθὸν ἐστὶ**» (Ψάlm. οβ' 25, 28). Τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ ἐλκύσει καὶ νὰ θέλξει τὴν ψυχὴ μου ἐκτὸς ἀπὸ Ἐσένα λατρευτέ, Κύριέ μου. Νὰ μπορούσε καὶ ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς νὰ μιμηθεῖ τὸν φλογερὸ αὐτὸν ἔραστή τοῦ οὐράνιου Νυμφίου μας!

Γενναίες μητέρες

Χιλιотραγουδημένη ή μορφή της μητέρας. Και τὸ ἀξίζει. Ὅχι μόνο ἡ ποίηση καὶ ἡ μουσική, ἀλλὰ καὶ ὁ χρωστήρας καὶ ἡ σμίλη, πρόσφεραν τὰ ἀριστουργήματα τοῦ λόγου καὶ τῆς τέχνης, γιὰ νὰ τὴν ἐξυμνήσουν. Πηγὴ ἀνεξάντλητη ἐμπνεύσεως. Χωρὶς τὴ γλυκιὰ καὶ ἥρωικὴ μορφή της μητέρας, πόσο φτωχὸς θὰ ἦταν ὁ κόσμος μας! Τὸ μυστικὸ της; Τὸ μεγαλεῖο της; Γνωστὸ. Ταυτισμένο μὲ τὴν προσφορά. Μὲ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας. Σύνθημά της ὅλα γιὰ τοὺς ἄλλους, τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ἐθελοῦσιο θῦμα προσφέρει τὴν πιὸ ὁμορφὴ καὶ εὐγενικὴ θυσία, στὸν βωμὸ τῆς ἀγάπης.

Ὅποιος θέλει νὰ δεῖ τὴν ἀγάπη στὴν πιὸ τέλεια μορφή της, τὴν γεμάτη ἀνιδιοτέλεια καὶ αὐταπάρνηση, χωρὶς ὑστεροβουλίες καὶ ὑπολογισμούς, δὲν ἔχει παρὰ νὰ σκύψει προσεκτικὰ καὶ νὰ παρατηρήσει τὴ μητέρα. Νὰ δεῖ τὴν μητέρα πάνω ἀπὸ τὸ λίκνο τοῦ παιδιοῦ της. Νὰ τὴν ἀτενίσει στὸν ἀγῶνα της γιὰ τὴ σωστὴ ἀνατροφή του. Νὰ ἀφουγκραστεῖ τοὺς μυστικοὺς χτύπους τῆς πονεμένης μητρικῆς καρδιᾶς. Νὰ παρακολουθήσει τὶς θυσίες της, ποὺ φθάνουν καὶ σ' αὐτὴ τὴν προσφορὰ τῆς ζωῆς της.

Ἀξίζει νὰ θυμηθοῦμε μερικὰ συγκινητικὰ καὶ συγκλονιστικὰ παραδείγματα: Γενναίες μητέρες, φωτεινὰ μετέωρα, ὁδοδείκτες γιὰ μιὰ πορεία στὶς κορυφές τοῦ ψυχικοῦ μεγαλείου.

«Ἡ 34 χρονὴ Ρωσίδα μητέρα, ἡ Λιούμπα Ἀρτέμοβα, ἔβαλε τὸ κορμί της ἀσπίδα γιὰ νὰ σώσει τὰ ἀγόρια της, σχολικῆς ἡλικίας, ὅταν ἡ στέγη τοῦ ἐπαρχιακοῦ καφενείου γκρεμίστηκε ἀπὸ τυφώνα. Τὰ παιδιά, ὁ Τόλκα καὶ ὁ Φεοντόρ, δὲν ἔπαθαν τίποτα, ἀλλὰ ἡ μητέρα ἀνασύρθηκε νεκρή, καταπλακωμένη ἀπὸ τὰ συντρίμια. Συνέβη στὸ χωριὸ Μπελίνσκυ τῆς ἐπαρχίας Πένζα, 500 χιλιόμετρα νοτιοανατολικὰ τῆς Μόσχας. Ἡ Λιού-

μπα θὰ μείνει ζωντανὴ γιὰ πάντα στὴ μνήμη τῶν ἀγοριῶν της. Τὰ χέρια της ποὺ τινάχτηκαν ψηλά, γιὰ νὰ κρατήσουν τὴ στέγη, νὰ μὴ συνθλίψει τὰ παιδιά της, ἦταν τὸ μόνο ὄπλο τῆς μάνας».

«Γιὰ δεύτερη φορὰ μιὰ μάνα ἔδωσε ζωὴ στὴν 20χρονη κόρη της, χαρίζοντάς της ἓνα νεφρὸ της. Ἡ μεταμόσχευση ἔγινε στὸ Λαϊκὸ Νοσοκομεῖο Ἀθηνῶν».

Ἔτσι εἶναι. Γιὰ τὴν ἀδιάφθορη μητέρα, ὅπως τὴν ἔπλασε ὁ Θεὸς καὶ δὲν τὴν ἀλλοίωσε ὁ ψευτοπολιτισμὸς, ἡ θυσία εἶναι ἡ πιὸ φυσικὴ ἐκδήλωση τῆς μητρικῆς της καρδιᾶς. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς αὐτή. Εἶναι τὸ ὄξυγόνο της, τὸ φυσικὸ της κλίμα, ἡ ζωὴ της. Ὅσο μπορεῖ τὸ ψάρι νὰ ζήσει ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, ἄλλο τόσο μπορεῖ ἡ μητέρα νὰ ζήσει χωρὶς ἀγάπη καὶ στοργή. Ἀγάπη ποὺ φθάνει καὶ ξεπερνᾷ καὶ αὐτὰ τὰ ὅρια τῆς θυσίας, τῆς προσφορᾶς τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς της.

Μητέρα χωρὶς θυσία, χωρὶς πλοῦτο ἀγάπης εἶναι τὸ πιὸ ἀφύσικο καὶ διάστροφο κατασκεῦασμα. Μητέρα ποὺ σκέπτεται τὸν ἑαυτὸ της καὶ μόνο τὸν ἑαυτὸ της καὶ ἐγκαταλείπει τὰ παιδιά της γιὰ τὰ προσωπικά της γοῦστα, κάποτε καὶ ἔνοχα, δὲν εἶναι μητέρα. Τί εἶναι; Κάτι τὸ ἀχαρακτήριστο. Δὲν συναντᾶται οὔτε στὰ ἀγριότερα τῶν θηρίων. Γιατὶ καὶ ἐκεῖ δὲν λείπει ἡ φυσικὴ καὶ ἐνστικτώδης στοργή. Καὶ τὰ πιὸ ἄγρια θηρία θυσιάζονται γιὰ τὰ μικρά τους. Ἡ καρδιὰ τῆς λύκαινας

γίνεται τρυφερή, ἡ ἄγρια καρδιὰ τῆς τίγρης μαλακώνει, ὅταν ἀντικρίζουν τὰ μικρά τους.

Ἡ μάνα, ἡ ἀληθινὴ μάνα, τῆς αὐταπαρνήσεως, μὲ τὸ ἀληθινὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο, ἡ συνώνυμη μὲ τὸ μαρτύριο καὶ τὸν ἥρωισμό, αὐτὴ ἡ μάνα, ὅταν λικνίζει τὸ λίκνο τοῦ βρέφους της, λικνίζει τὸ μέλλον τοῦ πολιτισμοῦ. Ὅταν συμπαραστέκεται μὲ στοργὴ καὶ ἀγάπη, μὲ σοφία καὶ σύνεση, στὴν ἀνήσυχη ἐφηβεία, χτίζει γερὰ τὸν καινούργιο κόσμον τοῦ αὔριο.

Χωρὶς θυσία δὲν ὑπάρχει ζωὴ. Δὲν ὑπάρχει μεγαλεῖο. Ἡ θυσία μορφώνει καὶ διαμορφώνει τὶς μεγάλες ψυχές. Σφυρηλατεῖ τὶς γενναίες, τὶς ἅγιες μητέρες. Τὶς ἄξιες τοῦ ὀνόματός τους. Ὅπως τὶς θέλει ὁ Θεός, ὅπως τὶς θέλει ἡ ὑγιὴς κοινωνία, ὅπως τὶς λαχταροῦν οἱ παιδικὲς καρδιές, τὰ τρυφερὰ ματάκια τοῦ ἄδολου κόσμου. Ὅχι ὅπως θέλουν νὰ τὶς διαμορφώσουν ἢ μᾶλλον νὰ τὶς παραμορφώσουν τὰ ψευτοπροοδευτικὰ κινήματα τῆς ξεστρατισμένης ἐποχῆς μας.

Ἡ μάνα τῆς αὐταπαρνήσεως ξέρει νὰ θυσιάζει τὸ καθετί, ἀκόμα καὶ τὰ νόμιμα δικαιώματά της χάριν τῶν παιδιῶν της. Ἡ μάνα αὐτὴ θυσιάζεται νύχτα καὶ ἡμέρα στὸν ὑψηλὸ βωμὸ τοῦ καθήκοντος καὶ μὲ τὸ φωτεινὸ της παράδειγμα δείχνει τὸ δρόμον τοῦ ψυχικοῦ μεγαλείου, τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lyhnia.com

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

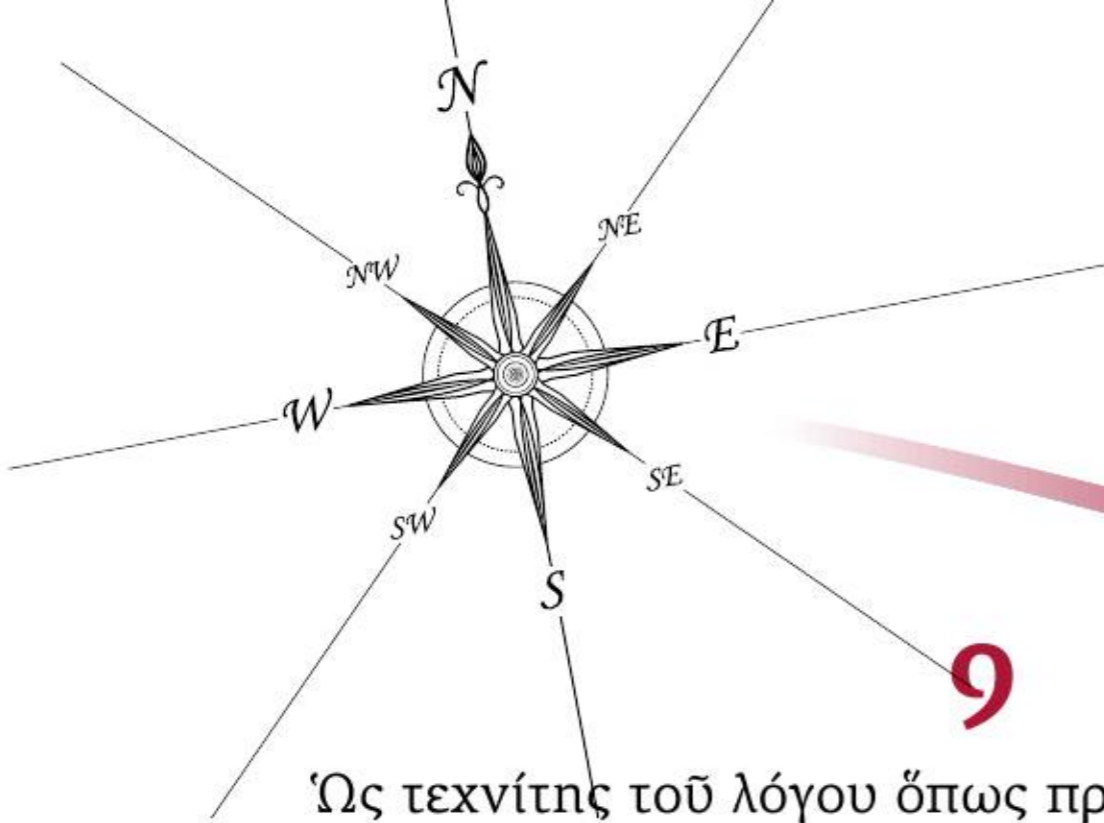
Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ (1669 - 1714)

Ὡς τεχνίτης τοῦ λόγου ὅπως προείπαμε, διγώνοντας ἔβγαζε πρακτικὰ συμπεράσματα. Νὰ μιὰ τέτοια διήγηση:

«Ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν Σεμιράμιδος, γυναικὸς Νίνου βασιλέως Ἀσσυρίων, νὰ δοκιμάσῃ πόσον ὀρεκτὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἐξουσία, καὶ ἐβουλήθη νὰ παρακαλέσῃ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ τὴν ἀφήσῃ διὰ μίαν ἡμέραν μοναχὴν, νὰ χαρῆ τὸ βασίλειον. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Νίνος τῆς ἀρνεῖται τὴν χάριν καὶ τῆς λέγει: Πῶς τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπρεπὲς νὰ τῆς δώσῃ εἰς τὰ χέρια ὅλην τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὰ χέρια μιᾶς γυναικός... Καλὰ ἀποκρίνεται ἡ Σεμίραμις, μὰ τί μέγα πρᾶγμα εἶναι διὰ μίαν ἡμέραν... Τόσον ἐπαρεκάλεσεν, τόσον ἐκλαυσεν ἡ Σεμίραμις, ὅπου ἐνίκησε τὸν ἄνδρα τῆς τὸν βασιλέα. Ἐλαβε τὸ ποθούμενον, ὅπου νὰ ἔχη αὐτὴ ὅλην τὴν ἐξουσίαν, νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει καὶ βούλεται, μὰ διὰ μίαν ἡμέραν μοναχὴν. Εὐθύς ὅπου ἡ ὑπερήφανος γυνὴ ἐδέχθη εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ διάδημα, ἔπιασε εἰς τὸ χέρι τὸ σκῆπτρον, ἐκάθισε εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, ἔλαβε τὰς σφραγίδας τῆς βασιλείας καὶ εἶδεν ἐτοίμην εἰς τὸ πρόσταγμά τῆς τῶν λαῶν τὴν ὑπακοήν· ἀκούσατε τί ἔκαμε: ὁ πρῶτος ὀρισμὸς, ὅπου ἔδωκεν, ἐστάθη νὰ δέσωσι χεῖρας καὶ πόδας τὸν Νίνον, τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν βασιλέα, τὸν εὐεργέτην τῆς καὶ νὰ τοῦ κόψωσιν εὐθύς τὴν κεφαλὴν, καθὼς καὶ ἔγινε...

»Βασιλεῦ ἀσυλλόγιστε, καὶ νὰ μὴν ἤθελες πιστεύσει ποτὲ μιᾶς πλάνου γυναικός! Ποτὲ νὰ μὴν ἤθελες ἀφήσει εἰς τὸ χέρι μιᾶς ὑπερηφάνου γυναικός τὰ σκῆπτρα τῆς ἐξουσίας! Ἐσὺ ὡς τόσον ἔχασες τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ζωὴν. Μένει βασίλισσα αὐτεξούσιος ἡ Σεμίραμις καὶ βασιλεύει εἰς ὅλην τῆς τὴν ζωὴν, ἐκείνη ὅπου ἐζήτησε νὰ βασιλεύσῃ μόνον μίαν ἡμέραν».

Τὸ εὐγλωττο συμπέρασμα τῆς παραστατικῆς αὐτῆς διήγησης: «Εἰς τὴν ζωὴν, εἶπε, ἡ θέλησις εἶναι σὰν ἓνας ἐλεύθερος μονάρχης, ποὺ ἐξουσιάζει τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων. Ἀλλὰ καὶ ἡ συνήθεια εἶναι σὰν ἓνας τύραννος, ποὺ ὅταν πάρῃ τὴν ἐξουσία γιὰ μιὰ φορὰ θέλει νὰ τὴν κρατῆ γιὰ πάντα. Μιὰ ἡμέρα ἐνόμιζες, ἀστόχαστε χριστιανέ, νὰ βασιλεύσῃ σὲ σένα ἡ ἀμαρτία, μὰ ὅταν ἐπῆρε τὴν ἄδεια καὶ τὴν ἐξουσία, ἡ μία ἡμέρα ἔγινε ὅλη σου ἡ ζωὴ...

Ἄχ! ὅταν μάθῃ κανεὶς τὸ κακό, πόσο δύσκολα τὸ ξεμαθαίνει; Ὅταν μία φορὰ ἡ Σεμίραμις πάρῃ τὴν ἐξουσία, ὅταν μία φορὰ ἡ συνήθεια κυριεύσῃ τὴ θέλησι, τὸ ἐφήμερο γίνεται παντοεινόν· ἡ μία ἡμέρα γίνεται ὅλη ἡ ζωὴ· ἡ μία φορὰ ἀκολουθεῖται καὶ ἀπὸ ἄλλες...».

Μιλáει στοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὸν Θεὸ ἀλλὰ μιλάει καὶ στὸν Θεὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐλεγε: «Πνεῦμα ἅγιον, αὐτὰ ὅπου ἐκήρυξα σήμερον, ὅπου εἶναι ὅλα λόγια τῆς ἀληθείας σου, κάμε μὲ τὴν θείαν σου χάριν νὰ τὰ καταλάβω ἐγὼ πρῶτος, ὅπου τὰ εἶπα, καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι ὅπου τὰ ἤκουσαν».

Καὶ σ' ἄλλη εὐκαιρία παρακαλεῖ τὸν Κύριο: «Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὅπου δι' ἄφατον ἀγαθότητα ἐκατέβης ἀπὸ τοὺς πατρικοὺς κόλπους, ἐκαταδέχθης καὶ ἔγινες ἀνθρώπος, διὰ νὰ συνάξῃς ταύτην τὴν μυστικὴν ποιμνὴν τῆς ἀγίας σου Ἐκκλησίας· ἐσὺ, ὅπου ἔχυσες ὅλον

τὸ αἷμα, διὰ νὰ ἐξαγοράσῃς τὰ λογικά σου πρόβατα, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν ποιμνὴν σου· ἐπίσκεψαι τὰ προβατὰ σου, μὴ παραχωρήσῃς ποτὲ νὰ μείνωσι χωρὶς φύλακας, χωρὶς διδασκάλους καὶ κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου σου, διὰ νὰ τὰ φυλάττωσιν ἀπὸ τὰς ἐνέδρας τοῦ ψυχοφθόρου λύκου. Ἐσὺ, ὅπου ἔβρεξες εἰς τὴν ἔρημον μάννα διὰ νὰ θρέψῃς τὸν λαόν σου Ἰσραὴλ, βρέχε καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σου τὸν οὐράνιον ἄρτον τοῦ θείου κηρύγματος, διὰ νὰ τρέφῃ τὰς ψυχὰς τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος. Τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἅγιον ἄς φωτίσῃ τὸν νοῦν μας, ἄς νεύσῃ εἰς τὴν καρδίαν μας, ἄς μαθητεύσῃ τὴν γλώσσαν μας, διὰ νὰ ἀκούεται πάντα, διὰ νὰ μὴ παύσῃ ποτὲ ἀνάμεσόν μας ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Οὐράνιε γεωργέ, σπέρνε τοῦτον τὸν θεῖον σπόρον παντοεινὰ εἰς τὴν πολιτείαν τῶν ὀρθοδόξων· καὶ ἄς πέφτῃ ὅλος εἰς γῆν ἀγαθὴν, διὰ νὰ κάνῃ καρπὸν πολύν, εἰς δόξαν τοῦ θείου σου ὀνόματος καὶ εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν μας».

«Κατασκευάζει ἐπιδέξια τὴ φράσι καὶ προχωρεῖ μὲ περίσκεψη στὴν διάρθρωσι καὶ ἀνάπτυξή τῆς, προσέχοντας ἰδιαίτερα τὸ “ἀρμόζον” κάθε φορὰ ὕφος. Ἐδῶ μεγαλοπρεπές, ἀλλοῦ παθητικό, ἄλλοτε ἤρεμο, συχνὰ κουβεντιαστό, μιὰ ἐλεύθερη καὶ ἀβίαστη ἀναστροφή μὲ τὸ ἀκροατήριον, πάντα γεμᾶτο παλμό, κίνησι, πάντα ζωηρὸ καὶ ζωντανό», παρατηρεῖ ὁ Β. Τατάκης. Ζωντανὸ καὶ παλλόμενον ἀπὸ πίστη θερμῆ. «Ἡ πίστις τοῦ εἶναι ζωηρὴ· κέντρο πάντα ἡ Ἐκκλησία», γράφει ὁ Κ. Δημαρᾶς. Πίστη θερμῆ καὶ συγχρόνως προσγειωμένη ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τῆς κοινωνίας.

Οἱ σπάνιες ρητορικές του ἀρετὲς καὶ ἡ ὅλη του δράση ἀνέβασαν ψηλὰ τὸν Μηνιάτη, χαρίζοντάς του μιὰ ἐξαιρετικὴ θέσι ἀνάμεσα στοὺς συγχρόνους του. Ὁ Ἀθανάσιος Πέριος, ὁ Ἰακωβάκης Ρίζος Νερουλός, ὁ Π. Κοδρικᾶς, ὁ Α. Στούρζας, ὁ Ἰωάννης Φιλίμων καὶ ἄλλοι τὸν χαρακτηρίζουν «ἄνδρα σοφὸν καὶ πολυμαθῆ», «ρήτορα ἐμπειρότατον», «χρυσορρήμονα», «Δημοσθένη τοῦ ἄμβωνος».

Νεότεροι μελετητὲς τῆς Τουρκοκρατίας τὸν ἐπαινούν. «Ρήτορα γλαφυρώτατον καὶ θεολόγον ἀντιρρητικόν» τὸν χαρακτηρίζει ὁ ἱστορικὸς καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος. Ἀνάμεσα στοὺς ἄριστους δάσκαλους τοῦ γένους καὶ στοὺς μεγάλους Ἐπισκόπους τῶν τελευταίων αἰώνων τὸν τοποθετοῦν οἱ ἱστορικοὶ Κ. Παπαρρηγόπουλος καὶ Δ. Κόκκινος.

Ἀνάμεσα στοὺς ἐπαίνους αὐτοῦς, ἄς προστεθεῖ καὶ τὸ ταπεινὸ αὐτὸ σχεδιάσμα. Τὸ προσφέρουμε στοὺς ἀφανεῖς ἐργάτες τοῦ σύγχρονου χριστιανικοῦ κινήματος καὶ ἰδιαίτερα στοὺς νέους μας, ποὺ ποθοῦν μὲ τὴ διδασκαλία, τὸ κήρυγμα ἢ τὸ γράψιμο νὰ γίνουν χρήσιμοι στὸ Γένος μας στὶς δύσκολες τοῦτες ὥρες του.

ΤΕΛΟΣ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ

Ἡ κρίση στὴν παιδεία, δυστυχῶς, δὲν κοπάζει. Μαθητευόμενοι μάγοι διαρκῶς πειραματίζονται ἐπικίνδυνα σὲ χῶρο πού δὲν σηκώνει πειραματισμούς. Εὐτυχῶς πού υπάρχουν καὶ φωνές υπεύθυνες μὲ διαρκῆ ἐπικαιρότητα. Θὰ τὶς ἀφουγκρασθοῦμε ἔστω καὶ ἀργά; «*Στὸ σημερινό μας κόσμο πού εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἄρθρα γραμμένα στὸ πόδι ξέρω πόσο μιὰ ἀνάσα ἔργων ἑλληνικῶν ἀνακουφίζει. Τὸ δοκίμασα προσωπικά. Τὸ δοκίμασα καὶ στοὺς μαθητές μου. Καὶ εὐχομαι θερμὰ νὰ μὴν ἀπαγορεύσουν στοὺς ἀυριανούς νέους, αὐτὸ τὸ ἀνεκτίμητο προνόμιο. Πιστεύω ἀκόμη ὅτι αὐτὴ ἡ ἔννοια τοῦ ωραίου συνδύαζεται στενὰ μὲ τὴν ἔννοια ἑνὸς ιδεώδους καὶ τὴν παρουσία αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης στὸν ἄνθρωπο... Καὶ γιὰ μένα εἶναι αὐτὸ πού χρειάζεται ἡ ἐποχὴ μας. Λίγος ἐνθουσιασμός γιὰ τὶς δημοκρατικὲς ἀρχές θὰ τῆς ἔκανε καλό, λίγη ἀγάπη γιὰ τὴ ζωὴ ἐπίσης καὶ λίγος ἀέρας ἠθικῆς ἀνδρείας πού ὑπάρχει σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ κείμενα καὶ πού, χάρη στὴν ποιότητα τῆς ἐκφράσεως τους, παραμένει ζωντανός, παλλόμενος, ἔτοιμος νὰ δημιουργήσει ἐκ νέου. Γι' αὐτὸ πέρασα τὴ ζωὴ μου ὑπερασπιζόμενη τὴν παρουσία τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν στὴν ἐκπαίδευση τῶν νέων. Ζαλισμένοι ἀπὸ τὶς ἀνακαλύψεις τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης, ἀποκτηνωμένοι ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ἔγνοια καὶ τὸ δέλεαρ τοῦ ἄμεσου κέρδους, πολλοὶ ἄνθρωποι κατέληξαν νὰ παραβλέπουν τὶς προτεραιότητες τῆς ἐκπαίδευστος...» (Jacqueline de Romilly, βραβευμένη μὲ τὸ Διεθνὲς Βραβεῖο Ὠνάση γιὰ τὸν Πολιτισμό). Καιρὸς οἱ ὑγιεῖς δυνάμεις τοῦ τόπου μας νὰ διακηρύξουν, ὅτι ἡ προσπάθεια ὄσων ἐπιχειροῦν νὰ κατεδαφίσουν τὸ οἰκοδόμημα τῶν πνευματικῶν, ἠθικῶν καὶ ἔθνικῶν ἀξιών, μὲ τὶς ὁποῖες μεγαλοῦργησε τὸ ἔθνος μας, θὰ πέσει στὸ κενό.*

Ἡ ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΖΟΓΟΥ

Ἀπίστευτα χρηματικὰ ποσὰ παίζονται καθημερινὰ στὰ τυχερὰ παιχνίδια. «Περὶ τὰ 16 δισ. εὐρὼ ὑπολογίζεται ὅτι ἔφθασε τὸ ποσὸ πού παίχτηκε σὲ στοιχήματα, ἐπίγεια καὶ διαδικτυακά, νόμιμα καὶ παράνομα, τὸ 2017. Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ Ἕλληνες παίξαμε στὸν τζόγο σχεδὸν τὸ 9% τοῦ ΑΕΠ τῆς χώρας τὴν ἴδια χρονιά». («Καθημερινὴ» 23.8.2018). Δηλαδή ὁλόκληρη ἡ χώρα ἔχει μετατραπεῖ σ' ἕνα ἀπέραντο «κυβεῖον», στὸ ὁποῖο ἄλλοι «ξύνουν» ἄλλοι ἀγοράζουν λαχεῖα, ἄλλοι μελετοῦν πιθανότητες καὶ «συστήματα» καὶ συμπληρώνουν «στῆλες» καὶ ἄλλοι ἀγοράζουν... ἐλπίδα. Ἐλπίδα ψεύτικη πού πολὺ σύντομα καταλήγει σὲ διάψευση, ἀπογοήτευση καὶ ἀπελπισία. Καὶ εἶναι αὐτονόητο ὅτι τὰ κέρδη πού συγκεντρώνονται στοὺς λίγους, στὴν οὐσία μὲ τρόπο ἀνήθικο, ἀφαιροῦνται ἀπὸ τοὺς πολλούς, τοὺς ὁποίους βυθίζουν συχνὰ στὴν ἀπόγνωση. Καὶ δὲν εἶναι ἄγνωστο ὅτι τὸ πάθος αὐτὸ διαφθείρει συνειδήσεις, διαλύει οἰκογένειες, καταρρακώνει ὑπολήψεις, ἐθίζει στὴν τεμπελιά, ἐξανεμίζει περιουσίες, δημιουργεῖ ἐξαρτημένους δούλους. Πράγματι τρομερὲς οἱ συνέπειες ἀπὸ τὸ πάθος τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν πού ἀπειλοῦν ὅλα τὰ στρώματα τῆς κοινωνίας. Πρόκειται γιὰ σατανικὴ παγίδα. Κρύβει τὸ ἀληθινὸ της πρόσωπο κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς ἐπιτυχίας, τοῦ πλουτισμοῦ καὶ τοῦ εὐκολοῦ κέρδους, ἐνῶ ἐτοιμάζει τὴ χρεοκοπία.

ΤΟΥΣ ΧΡΩΣΤΑΜΕ ΤΗΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΜΑΣ

Οἱ νεότερες γενιές πρέπει νὰ στέκονται μὲ σεβασμὸ μπροστὰ τους. Ἀνάλωσαν τὴ ζωὴ τους στὴν ὑπηρεσία τῆς κοινωνίας καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς κάτω ἀπὸ δύσκολες συνθῆκες. Καὶ τώρα ζοῦν μὲ συντάξεις, πού, ὅπως ἐλέχθη, κινοῦνται σὲ ἐπίπεδο «φιλοδωρήματος». Καὶ ὄχι μόνο. Ἡ ἀπειλὴ γιὰ περαιτέρω σοβαρὲς περικοπὲς εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἐμφανὲς. Ἀναμενόμενη καὶ ἤδη ψηφισμένη. Καὶ αὐτὸ σημαίνει ἀναγνώριση κόπων καὶ θυσιῶν! Καὶ ὅμως ἕνα κράτος καὶ ἕνας λαὸς δίνει ἐξετάσεις ἀπὸ τὴ στάση του ἀπέναντι στὰ παιδιά, στοὺς ἀνήμπορους καὶ στοὺς ἠλικιωμένους. Ἡ περιθωριοποίηση τῶν συνταξιούχων, πού ἀρχίζει ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ἐξαθλίωσή τους καὶ προχωρεῖ στὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἔλλειψη στοργῆς γι' αὐτούς, εἶναι χαρακτηριστικὸ τῶν ταραγμένων ἐποχῶν καὶ τῶν διαλυμένων κρατῶν. Ἀντίθετα ἡ μέριμνα τῆς πολιτείας γιὰ τοὺς ἠλικιωμένους χαρακτηρίζει, ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὶς προηγμένες χῶρες πού συχνὰ ἐμεῖς χαρακτηρίζουμε «ψυχρὲς». Σὲ πλεῖστες ὅσες εὐρωπαϊκὲς χῶρες κανεὶς δὲν διανοεῖται νὰ λύσει τὰ προβλήματα τους μὲ τὸν οἰκονομικὸ στραγγαλισμὸ μερίδας τῶν πολιτῶν. Οἱ κοινωνικὲς παροχὲς ἀκολουθοῦν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ λίκνο ὡς τὸν τάφο. Καὶ καταβάλλεται κάθε προσπάθεια νὰ περάσουν τὴ ζωὴ τους οἱ ἠλικιωμένοι ὡς προσωπικότητες ἀξίες σεβασμοῦ, τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἡ ΑΡΚΟΥΔΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ!

«Ἡ καταδίκη τῆς θανατικῆς ποινῆς ἀπὸ τὸν πάπα Φραγκίσκο ὑπῆρξε εὐγλωττη καὶ ἀπόλυτη: ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν εἶναι ἀνεπίτρεπτη, χωρὶς καμία ἐξαίρεση. Οἱ κρατικὲς θανατικὲς καταδίκες εἶναι πάντα καταδικαστέες καὶ παραβιάζουν τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου. Τὴ βαρβαρότητα τῶν ἐκτελέσεων ἔχουν ἀπορρίψει πιά ὅλα τὰ δυτικὰ κράτη μὲ ἐξαίρεση τὶς ΗΠΑ...» Πρόσφατη ἡ εἴδηση. Καὶ ἡ δευτέρη πού δημοσιεύθηκε συγχρόνως ἀπὸ τὸν ξένο τύπο: «Κατακραυγὴ προκάλεσε ἡ θανάτωση πολιτικῆς ἀρκούδας ἀπὸ φρουρὸ κροναζιερόπλοιο...» Ἀπὸ τὴ μιά, λοιπόν, μεριὰ κόπτονται γιὰ τὸ σεβασμὸ τῆς ζωῆς τῶν δολοφόνων καὶ τῆς «πολιτικῆς ἀρκούδας» καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, δὲν εἶναι λίγοι αὐτοὶ πού ἐπιδοκιμάζουν τὴ σφαγὴ τῆς ἀθώας κυοφορούμενης ζωῆς. Εἶπαν πὼς μιὰ κοινωνία πού δὲν δέχεται πιά τὰ παιδιά, σὲ ὅποια φάση τῆς ἀνάπτυξής τους, ὅπως καὶ ἐκείνη πού ἀπορρίπτει τοὺς γέροντες, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀναπήρους, δὲν εἶναι ἀξία νὰ ἐπιζήσει. Δὲν εἶναι κοινωνία ἀνθρώπων. Εἶναι ζούγκλα. Αὐτοκαταργεῖται. Ἰδιαίτερα μιὰ γυναίκα πού ἀποφασίζει νὰ σκοτώσει τὸ παιδί της, ἔστω καὶ κυοφορούμενο δὲν παύει νὰ εἶναι παιδί της, ἂν δὲν διώκεται ποινικὰ δὲν σημαίνει πὼς παύει νὰ διώκεται συνειδησιακά. Αὐτὴ τὴ συνείδηση ποῖος θὰ τὴν καθουσχάσει; Διότι ἡ ἔκτρωση εἶναι μοναδικὴ ἐγκληματικὴ διαστρόφη. Διαστρέφει τὴ φύση της, τὸ μητρικὸ φίλτρο, τὴν ἴδια τὴν ἀγάπη. Χτυπάει τὶς ρίζες τῆς ζωῆς.

